

Lời nói đầu

Hòa vào không khí chào mừng năm học mới, kỷ niệm ngày thành lập trường 5/10/2015 và chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11/2015, Viện Sư phạm kỹ thuật thuộc trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật TP.HCM tổ chức cuộc thi Thuyết trình dành cho sinh viên với chủ đề “Tôi yêu SPKT 2015”. Đây là cuộc thi dành cho sinh viên ngành sư phạm kỹ thuật nói riêng và sinh viên toàn trường nói chung thuyết trình theo chủ đề với các nội dung như ca ngợi năng lực, phẩm chất cao quý của người thầy, ca ngợi tình thầy trò, tình bạn đẹp, cảm nhận về ngôi trường sư phạm kỹ thuật thân yêu hay những kỷ niệm đáng nhớ về thầy cô, bạn bè, về trường Đại học Sư phạm kỹ thuật...

Cuộc thi được tổ chức qua hai vòng gồm: vòng loại và vòng chung kết. Ngay từ vòng loại, cuộc thi đã thu hút được đông đảo các bạn sinh viên ngành sư phạm kỹ thuật và cả các ngành công nghệ đến từ các khoa khác nhau trong trường tham gia viết bài cảm nhận theo chủ đề. Không chỉ có các bạn sinh viên năm hai, năm ba, năm tư đã có khoảng thời gian gắn bó với trường nhiều năm mà cả những bạn sinh viên năm nhất mới về trường chỉ hơn một tháng cũng đã có những bài cảm nhận giàu cảm xúc về thầy cô, bạn bè, trường lớp tại ngôi trường Sư phạm kỹ thuật thân yêu này. Vượt qua vòng loại, 22 sinh viên có bài viết hay, sâu sắc và ấn tượng được chọn vào vòng chung kết. Với sự tự tin, diễn đạt truyền cảm, sự trình bày trôi chảy, mạch lạc cùng với biểu cảm tươi vui, tự nhiên và không kém phần ấn tượng, các bạn sinh viên đã thực sự thu hút được người nghe trong buổi thi thuyết trình chung kết tại hội trường lớn vào ngày 14 tháng 11 năm 2015. Kết quả đã có 9 bạn sinh viên và 1 tập thể đạt các giải cao nhất của cuộc thi.

Cuộc thi đã diễn ra thành công tốt đẹp với sự hỗ trợ nhiệt tình từ phía Nhà trường, Thầy Cô và hơn 300 bạn sinh viên tham gia cổ vũ. Ban tổ chức xin gửi lời cảm ơn chân thành đến Ban Giám hiệu Nhà trường đã tạo điều kiện để chúng tôi thực hiện chương trình này, cảm ơn các Thầy Cô Viện Sư phạm Kỹ Thuật, Phòng Tuyển sinh và Công tác sinh viên, Hội sinh viên trường, và đặc biệt là các bạn sinh viên tham dự - những người làm nên sự thành công của cuộc thi – đã đồng hành với chúng tôi trong khoảng thời gian vừa qua.

“Tôi yêu SPKT 2015” không chỉ là một cuộc thi thuyết trình mà còn là một sân chơi lành mạnh, bổ ích và thiết thực cho sinh viên sư phạm kỹ thuật. Thông qua đó, các bạn sinh viên không chỉ được thể hiện tài năng, nâng cao kỹ năng thuyết trình của mình mà còn là dịp để các bạn gửi gắm tình cảm đến bạn bè cùng những lời tri ân sâu sắc đến thầy cô trong trường.

Với mong muốn chia sẻ lan tỏa những cảm xúc từ các bạn sinh viên về bạn bè, thầy cô và ngôi trường Sư phạm kỹ thuật thân thương, Viện Sư phạm kỹ thuật trân trọng giới thiệu đến Quý Thầy Cô và các bạn sinh viên Kỹ yếu cuộc thi thuyết trình “Tôi yêu SPKT 2015” tập hợp những bài thuyết trình giàu cảm xúc và hay nhất đã được vào vòng chung kết của cuộc thi. Xin trân trọng giới thiệu!

Ban tổ chức Cuộc thi thuyết trình
“Tôi yêu SPKT 2015”

|| Thông tin giải:

- Giải Nhất: Nguyễn Đức Anh (MSSV: 11941002)
- Giải Nhì: Vũ Thị Cẩm Nhung (MSSV: 13950065)
Nguyễn Thị Kim Yên (MSSV: 13950116)
- Giải Ba: Trang Nguyễn Trung Phát (MSSV: 15141348)
Nguyễn Lê Thùy Diễm (MSSV: 14950007)
Phạm Minh Tuấn (MSSV: 12141712)
- Giải Khuyến khích:
Lê Nguyễn Quỳnh Như (MSSV: 13950066)
Trịnh Quốc Thanh (MSSV: 12141209)
Lê Ngô Cẩm Tú (MSSV: 13950101)
- Giải tập thể thuộc về Chi đoàn 139502B.

|| Thông Tin Ban Giám Khảo:

- Trưởng Ban: TS. Phan Long – Trưởng Trung tâm Đào tạo ĐH –
Trường ĐHSPKT.TP.HCM
- Thành Viên: Th.S. Nguyễn Thị Phương Hoa – Phó phòng tổ chức cán bộ -
Trường ĐHSPKT TP.HCM
- Thành Viên: T.S. Trần Thanh Thương – Phó Phòng tuyển sinh và CTSV

|| Ban biên tập:

- Trưởng Ban: PGS.TS. Ngô Anh Tuấn
- Thành Viên: TS.Phan Long; TS. Bùi Văn Hồng; Th.S. Hoàng Thị Thu Hiền;
Th.S. Đỗ Thị Mỹ Trang; Th.S. Hoàng Anh; Th.S. Nguyễn Như Khương;
Th.S. Nguyễn Minh Khánh; Th.S. Diệp Phương Chi; CN. Đỗ Hồng Thủy.

TÔI YÊU

SỰ PHẠM KỸ THUẬT 2015

Chắc hẳn các bạn đã từng nghe:

---Chuột chạy cùng sào mới vào sự phạm...

Ở đâu đó dưới mái trường này, trong cuộc sống hay từ những người bạn xung quanh tôi, họ vẫn thường nói ví von như vậy. Và đôi lần điều đó lại làm tôi thật sự bâng khuâng và tự hỏi lại chính mình: Tôi đã chọn nghề sự phạm. Và điều đó là sai chằng???

Từ nhỏ, tôi đã biết ước mơ về tương lai sau này của mình. Bức tranh về nghề nghiệp tương lai thật sự phong phú trong cái nhìn của trẻ thơ. Nào là anh kỹ sư xây dựng tài ba ở những công trường, bác sĩ chữa bệnh cứu người, một giám đốc thật là oai, hay cô ca sĩ được nhiều người hâm mộ,...Và tôi cũng vậy! Ước mơ của tôi cũng chằng

thua kém ai. Khi được ba mẹ dẫn đến ngân hàng thì tôi, một đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên ngày đó đã nói rằng: “ Ba mẹ ơi! sau này con muốn làm chủ một ngân hàng thật là to để có tiền nuôi ba mẹ suốt cuộc đời này...”. Ít lâu sau, tôi lại may mắn có dịp đến sân bay và rồi ước mơ của tôi trở thành một phi công và sẽ được bay khắp vùng trời mênh mông vô tận.

Thế nhưng những thứ cao sang và trông rất “kêu” ấy rồi phải lặng lẽ ra đi để nhường lại cho một điều gì đó thật bình dị, giản đơn. Đó là những gì mà tôi có được qua những ngày đầu tiên đến trường.

Lúc đó, Thầy, Cô giáo trong mắt của tôi là những người thật đáng kính. Và đối với bọn trẻ chúng tôi, thầy, cô là người cầm cán cân công lý, người luôn luôn đúng và là cả một kho tàng kiến thức mà tôi có thể học. Những điều đó đã nhen nhóm và ấp ủ cho ước mơ của tôi được trở thành một thầy giáo.

Rồi lớn hơn chút nữa, tôi lại càng trân trọng hơn cái ước mơ của mình. Như cố Thủ Thủ tướng Phạm Văn Đồng đã từng nói khi thủ tướng về thăm trường Đại học Sư phạm Hà nội 1959, đã nói: “Nghề dạy học là nghề cao quý nhất trong các nghề cao quý, nghề sáng tạo nhất trong các nghề sáng tạo”. Đúng vậy, nghề dạy học nó cao quý bởi vì người ta thường ví tấm lòng của thầy cô luôn dạt dào như sóng biển đại dương. Thầy cô vẫn là những người lái đò sang sông, vẫn ngày đêm khua mái chèo trên dòng sông kiến thức. Nghề dạy học giúp đào tạo ra nguồn nhân lực cho đất nước. Những người giáo viên họ không chỉ truyền thụ cho học sinh những kiến thức mà còn là những người giáo dục, hình thành nhân cách, dạy học sinh cách làm người, làm những điều hay lẽ phải, hướng các em tới giá trị của Chân - Thiện - Mỹ.

*Có một nghề bụi phấn bám đầu tay
Người ta bảo đó là nghề cao quý nhất
Có một nghề không trồng hoa vào đất
Lại nở cho đời muôn vạn hoa thơm*

(Sưu tầm)

Ảnh: Tận tụy với học trò_Nguồn: sưu tầm

Thầy cô giáo còn là người ươm mầm tài năng trẻ, là người luôn học hỏi và đổi mới trong từng bài giảng, luôn nâng cao năng lực chuyên môn và rèn luyện đạo đức nghề nghiệp, hay là người sẽ khéo léo trong cách dạy dỗ học trò,... Và những điều đó thật xứng đáng với hai từ sáng tạo. Thế nên, các thầy cô giáo họ cứ như cây thông trên sườn núi, cây quế giữa rừng sâu thẳm lặng tỏa hương dâng hiến trí tuệ, sức lực cho đời. Và mỗi người giáo viên như con ong chăm chỉ ngày đêm bên trang giáo án cuộc đời, như những người lái đò thẳm lặng chở khách qua sông, họ âm thầm cống hiến, âm thầm tỏa hương, không ồn ào, không phô trương, như nhà thơ Xuân Định cũng từng viết:

*Bao lữ khách đi về trên bến vắng
Người sang sông, ai nhớ bến sông đời
Từng dòng chữ suốt một đời lặng lẽ,
Mãi âm thầm như bụi phấn rơi rơi...*

Có ai mà không mang theo bên mình những kỉ niệm đáng nhớ với những người thầy, người cô qua những ngày đầu tiên cắp sách đến trường, những lúc tinh nghịch trên lớp hay những buổi học say sưa theo lời giảng của thầy. “Nhất tự vi sư, bán tự vi sư” hay “Muốn sang phải bắc cầu kiều, muốn con hay chữ phải yêu lấy thầy” là những câu ca dao, tục ngữ mà người ta vẫn thường truyền tai nhau để ca ngợi và thể hiện lòng biết ơn đến các thầy, cô. Với tôi, thầy cô còn là người cha, người mẹ, là người chấp cánh để ước mơ của tôi được bay cao, bay xa và luôn cháy bỏng trong tôi.

Càng ngày tôi càng khao khát trở thành một thầy giáo, một kĩ sư tâm hồn và đó cũng là những gì mà gia đình gửi gắm trong tôi. Tôi vẫn thích hằng ngày đến trường với bộ trang phục thật chỉnh tề và tươm tất. Tôi thích đứng trên bục giảng say sưa với từng trang giáo án. Tất cả đã là con gió làm sóng dậy tâm hồn tôi, là động lực thôi thúc tôi luôn không ngừng cố gắng để đến với cánh

cửa Đại học, một ngôi trường mang tên Sư phạm Kỹ thuật. Tôi đến và theo đuổi với một niềm hi vọng, niềm tin về ước mơ và con đường mà tôi đã chọn. Mỗi một người thầy, người cô, mỗi một môn học sư phạm nơi đây đều góp phần thắp lửa cho tình yêu nghề sư phạm của tôi. Không những thế, ở đây tôi học được rất nhiều điều có ích cho bản thân mình. Cặm cụi, tập tành bên trang giáo án của mình, tôi mới hiểu nỗi khổ nhọc, vất vả của thầy cô. Trong đó chan chứa biết bao tâm huyết của tôi với những trang giáo án đầu đời dù vẫn còn đơn sơ và mộc mạc. Và tình yêu ấy thực sự thăng hoa, vỡ òa khi lần đầu tiên tôi được đứng trên bục giảng và nghe học trò gọi mình là “thầy ơi” qua những buổi tập giảng trên lớp. Tự hào, hạnh phúc, xúc động là những dư âm còn mãi trong tôi về khoảnh khắc ấy...

Và rồi tôi chợt tỉnh và tìm được lời đáp cho sự băng khuâng của mình. Nếu được lựa chọn lại, không chút do dự tôi vẫn chọn nghề sư phạm. Tôi tin rằng dù cuộc sống hiện đại như thế nào thì nghề sư phạm vẫn giữ được giá trị của nó. Chính sự băng khuâng, hồi tưởng, suy ngẫm, là động lực tiếp thêm sức mạnh để tôi tiếp tục bước trên con

đường phía trước, nhìn đến một tương lai tươi sáng. Mong rằng các bạn sinh viên ngành sư phạm sẽ không chỉ là một nhà sư phạm giỏi về chuyên môn mà còn là một nhà mô phạm. Đó là những người luôn biết lấy nhân cách để giáo dục nhân cách, lấy trái tim để nuôi dưỡng tâm hồn, để nghề dạy học vẫn mãi là nghề cao quý và người dạy học vẫn mãi là những người cao quý nhất!

SV: Nguyễn Đức Anh

MSSV: 11941002

Khoa: Điện – Điện tử

Email: 11941002@student.hcmute.edu.vn

MỘT TÂM LÒNG TẬN TỤY

Từ phía cửa sổ xe buýt tôi nhìn ra, dòng người vẫn hối hả, chen vội trên con đường tấp nập lúc giờ tan tầm. Con đường chật ních giữa người và xe, đã thế cơn mưa vẫn âm âm trút xuống đường. Giữa dòng người ai cũng vội vã trong màn mưa xối xả, tôi chợt nhận ra một hình ảnh rất quen trong áo mưa ấy- đó là thầy hiệu trưởng của trường tôi.

Lúc này, những hình ảnh, những suy nghĩ chợt ùa về trong đầu óc tôi. Tôi không nhớ rõ mình đã gặp thầy bao nhiêu lần nữa, lúc thì trong hội trường, khi thì phòng họp ở tòa nhà trung tâm, và cũng không ít lần tôi thấy thầy đang đi cùng một vài giáo viên ở sân trường. Dù gặp thầy không ít lần, nhưng chưa lần nào tôi có cơ hội được nói chuyện trực tiếp với thầy. Tôi rất mong có cơ hội được trao đổi với thầy vì nghe mấy anh chị trường mình nói : “Thầy rất hiền, tâm lí, và quan tâm học sinh nhiều nữa”.

Tôi nhớ rất rõ có lần được nghe thầy phát biểu ở hội trường. Tôi thật

sự rất ấn tượng với cách thầy truyền đạt nội dung đến cho sinh viên. Giọng thầy nhẹ nhàng, âm âm, rót nhẹ những lời hay, ý đẹp vào lòng sinh viên. Thầy nhắc nhở sinh viên phải biết tự cố gắng, nỗ lực bản thân, trau dồi ngày càng nhiều những kiến thức của nhân loại, góp phần xây dựng trường lớp và xiết chặt tình cảm đoàn kết, gắn bó với bạn bè trong lớp, trong trường. Thầy định hướng cho chúng tôi rằng, mỗi học sinh không chỉ nâng cao trí lực của mình mà còn phải học nhiều, trải nghiệm nhiều để có những kĩ năng sống, kĩ năng mềm cho bản thân. Nó giúp nhiều cho chúng em trong công việc cũng như trong cuộc sống sau này. Khi đất nước đã hội nhập quốc tế, việc giao lưu hợp tác với các nước trên thế giới trở nên dễ dàng hơn thì lúc đó tương lai của các em được mở ra nhiều cơ hội việc làm, nhưng đồng thời cũng đặt ra không ít những khó khăn và thách thức mà các em phải đối mặt. Thách thức này đặt ra cho sinh viên trường ta nói riêng và sinh viên cả nước nói chung, vì thế ngay từ lúc này các em cần nỗ lực bản

thân thật nhiều và nhiều hơn nữa để chuẩn bị sẵn sàng cho tương lai phía trước.

Thầy hiệu trưởng ở cương vị là nhà lãnh đạo, chắc hẳn công việc của thầy không ít, nhưng không vì thế mà thầy bỏt lại những khoảng thời gian và tình cảm để quan tâm đến sinh viên trường mình. Công việc của một người lãnh đạo, ban giám hiệu nhà trường là rất nhiều, đôi lúc không kịp cho thầy ngơi nghỉ, nhưng thầy vẫn tranh thủ dành cho học sinh của mình một khoảng thời gian nhất định trong ngày. Thầy thường xuyên theo dõi trên diễn đàn, tham gia lấy ý kiến và lắng nghe những phản hồi chân thành từ sinh viên với tấm lòng tận tụy và tâm huyết của một người thầy hết lòng vì sinh viên. Thầy lắng nghe những đóng góp từ sinh viên, những mong muốn và nguyện vọng từ sinh viên, với hi vọng đem đến cho chúng em những điều tốt đẹp nhất. Thật sự, thật không dễ để tìm thấy một người hiệu trưởng hết lòng vì sinh viên như thế. Tôi vẫn tự hỏi: “thầy có thể lấy ý kiến gián tiếp từ các nguồn khác như giáo viên chủ nhiệm các khoa, giảng viên đứng lớp...nhưng sao thầy lại

chọn cách theo dõi và lắng nghe ý kiến trực tiếp từ sinh viên”? Có thể, thầy muốn nghe những bản khoản, lo lắng, mong muốn trực tiếp từ sinh viên và hi vọng kịp thời đem đến cho sinh viên trường ta những điều tốt đẹp nhất có thể.

Ngoài ra, thầy cùng với nhiều giáo viên trong trường luôn sát cánh cùng sinh viên, luôn quan tâm và kịp thời giúp đỡ sinh viên, động viên chúng em trong học tập. Đặc biệt, trường ta là một trong số ít những trường luôn dành cho sinh viên sự ưu tiên lớn nhất. Mỗi năm trường ta dành ra một khoản tiền khá lớn, lên đến vài tỉ đồng để hỗ trợ và trao học bổng cho sinh viên hoàn cảnh khó khăn cũng như sinh viên có thành tích xuất sắc trong học tập. Đó quả là một chủ trương đúng đắn và tình cảm to lớn của thầy và nhà trường dành cho chúng em.

Những tưởng thầy dành nhiều tình cảm cho sinh viên thì ắt hẳn thầy cũng dành chừng ấy tình cảm tương đương cho bản thân mình. Nhưng có lẽ không phải như vậy, trao hết tình cảm cho sinh viên, quan tâm đến sinh viên bằng tất cả tình thương, phần còn lại là rất ít. Tôi nói vậy vì thật sự thầy

không quan tâm nhiều đến quyền lợi cá nhân mình. Là một người sống và làm việc theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh – thầy là tấm gương sáng giữa cuộc sống thường nhật.

Thầy hiệu trưởng trường tôi rất giản dị và đời thường. Chỉ trong những dịp đặc biệt, những buổi lễ quan trọng của trường chúng tôi mới thấy thầy trong bộ vét sang trọng, uy nghiêm của người lãnh đạo. Vì thế, không khó để chúng tôi bắt gặp thầy trong bộ trang phục bình thường của nhà giáo lúc thầy đang đi trong sân trường. Thầy không thường diện những bộ đồ sang trọng, những bộ vét đắt tiền, hay những đôi giày bóng bẩy như nhà lãnh đạo khi tiếp xúc với sinh viên để tỏ ra mình là người hiệu trưởng đầy quyền lực. Thầy trao đổi với sinh viên trong trang phục nhà giáo để tạo cho sinh viên cảm giác thoải mái, thân thiết và gần gũi nhất có thể. Cũng có lần tôi gặp thầy lúc đang bước vội trong sân trường, trong tay cầm một hộp cơm vừa mua ở căn tin hay đâu đó trên đường đến trường. Thầy không đến trường bằng chiếc ô tô bốn bánh lịch lãm và sang trọng mà thầy đi chiếc xe máy bình thường của

mình. Có lẽ, thầy không muốn tạo ra khoảng cách với mọi người, không muốn thể hiện đẳng cấp khác biệt với mọi người. Nếu không phải được gặp thầy mấy lần thì cũng không dễ nhận ra thầy hiệu trưởng của mình đang hòa cùng dòng sinh viên trong sân trường. Thầy thật sự đời thường và rất giản dị. Thế nhưng, trong con người giản dị ấy vẫn toát lên vẻ oai nghiêm của một nhà lãnh đạo, một tấm lòng tận tụy vì sinh viên của thầy. Thật sự, thầy là tấm gương sáng giữa đời thường để mọi người noi theo.

Chẳng mấy chốc đã đến nhà, tôi bước xuống xe buýt và rảo những bước đi dưới làn mưa lất phất. Nhưng hình ảnh của thầy hiệu trưởng – một người thầy giản dị, hết mực vì sinh viên vẫn còn đọng lại mãi. Tôi thầm gửi đến thầy một lời cảm ơn chân thành, một lòng biết ơn sâu sắc. Mong thầy cũng như toàn thể thầy cô trường mình luôn thật nhiều sức khỏe, thành công trong công việc cũng như trong cuộc sống.

SV: Nguyễn Thị Kim Yến

MSSV: 13950116

Khoa: Ngại Ngữ

Email: 13950116@student.hcmute.edu.vn

“TÔI YÊU SPKT 2015”

Cảm nhận về ngôi trường tôi – ngôi trường mang tên Đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp Hồ Chí Minh. Không phải là bất cứ ngôi trường Sư phạm Kỹ thuật nào mà chỉ là ngôi trường Sư phạm Kỹ thuật Tp Hồ Chí Minh trong tôi – ngôi trường mang tên Bác Hồ kính yêu. Mà sau đây tôi xin phép được gọi bằng cái tên thân mật là HCMC UTE hay đơn giản là “u-tê-e” (UTE).

Có lẽ phải nói từ đó, từ khi tôi biết có sự tồn tại của UTE. Hồi còn là học sinh

cấp 3, cái thời “ngây thơ trong trắng” ấy, có đứa học sinh nào biết chính xác là mình sẽ được học cái gì ở trường đại học đâu, có mấy đứa dám tự tin rằng mình sẽ đậu vào đúng ngôi trường mà mình đang mơ ước chứ? Tôi và hàng nhiều đứa học sinh có lực học kha khá cũng chả chắc rằng sẽ đậu vào ngôi trường danh tiếng nào. Cái thời đó ở dưới quê người ta chỉ nghe nói tới mấy trường đại học như là Bách Khoa, Y dược, Kinh tế, Khoa học tự nhiên, Xã hội nhân văn,... gì gì đó, rồi gia đình cứ

năm đầu bọn tôi chỉ định là phải học mấy cái trường đó, mà cũng chẳng thèm hỏi xem bọn tôi muốn học cái gì, làm cái gì sau này cả, chủ yếu là học trường “danh tiếng” thì cũng được “tiếng”...Ừ thì phận con cái bọn tôi cứ đâm đầu vào học và thi vào mấy trường “danh tiếng” ấy mà cũng chẳng xét xem mình thích gì. Tôi cũng như bao đứa học sinh cuối cấp khác, tối ngày cứ đạp xe đi học chỗ này rồi luyện thi chỗ nọ, cứ như là nghệ sĩ chạy “sô” vậy. Tôi vốn sinh ra trong một gia đình nông dân không mấy giàu có nên được gia đình “khuyến khích” thi vào trường ĐH Kinh tế TPHCM với suy nghĩ “làm kinh tế mau giàu”! Ừ thì đi thi! Năm ấy đề thật sự khá khó và thật tệ, tôi đã thi trượt Đại học Kinh tế. Có lẽ cảm thấy có lỗi vì đã làm gia đình, bạn bè thất vọng, tôi vô cùng hụt hẫng và buồn rầu, mọi thứ dường như sụp đổ cả rồi.

Lũn thui một mình trên hè phố sau buổi thi cuối cùng, tôi đi về phía trước mà chẳng biết mình đang đi đâu, bàn chân cứ bước, nước mắt thì cứ rơi, tôi khóc thật nhiều trong nỗi buồn và hơn cả là nỗi sợ hãi, tôi đang lo sợ sẽ không biết tiếp tục cuộc sống của mình như thế nào? Có thể là cuốc đất, có thể là

chăn bò, có thể là làm mướn, cũng có thể là ở không và gánh chịu những lời chỉ trích? Không đâu, “mình không thể cuốc đất hay chăn bò được”, tôi nghĩ thế rồi cố gắng tìm một ngôi trường nào đó để học, rớt Kinh tế thôi chứ có rớt Đại học đâu mà sợ! Lên mạng lục tung các trang tuyển sinh, tôi tìm được cái ngành nghe cũng hay hay “Kỹ thuật Điện tử - Truyền thông”, tôi xem trường thì thấy Đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp Hồ Chí Minh. Ôi trời! trường gì nghe lạ lạ, quen quen vậy nè! Thôi kệ dù sao cũng là Đại học, vào học đại cho rồi. Với suy nghĩ đó cùng với số điểm cũng tạm tạm tôi đậu vào nguyện vọng 2 của trường...

Khăn gói lên Sài Gòn với danh nghĩa là sinh viên đi học Đại học, tôi hí hửng lắm. Cánh cửa cuộc đời dường như đang mở ra đón chào tôi thì phải? Ôi trường to quá, người đi đâu mà đông quá, mọi thứ thật mới lạ và thật tuyệt vời với tôi. Đầu tiên là chỗ ở mới! nó bé tí và ồn ào theo kiểu...chắc là “kiểu sinh viên”, 8 đứa chung 1 phòng, không chật không ồn mới lạ! Rồi những người chung phòng, họ sôi nổi và thật đậm chất sinh viên, có lẽ thế là sinh viên! Rồi thầy cô và bạn bè mới, mọi người

đều thân thiện và dễ thương. Tôi nhanh chóng...à mà cũng không nhanh lắm, tôi trở thành thành viên của một nhóm bạn, nhóm tôi lúc đó đông lắm, chừng “mấy chục” bảy tám đứa, sau này còn năm đứa tôi chơi với nhau từ năm nhất tới giờ. Trong nhóm có bốn nam, hai đứa thì mập “chuẩn”, còn hai đứa thì gầy “chuẩn” (trong đó có tôi) và một nữ xinh tươi nhất nhì trong lớp. Vì là ngành kỹ thuật nên sinh viên nữ lớp tôi cũng coi như là “khá hiếm”, may mắn được một bạn trong nhóm.....

Quay lại trường nhé! Từ khi vào trường tôi mới tìm hiểu và biết UTE cũng là một trong những trường danh tiếng đó chứ, mặc dù nằm ở ngoại thành nhưng trường luôn tạo rất nhiều điều kiện tốt cho sinh viên học hỏi, giao lưu với các hoạt động chung của xã hội và định kỳ trường vẫn “cho ra” những kỹ sư, cử nhân tài ba phục vụ cho đất nước!. Tôi may mắn được tham gia vào Hội sinh viên của trường và thường thiết kế băng rôn, backdrop sân khấu cho trường, tôi rất thích và tự hào vì giúp được gì đó cho ngôi trường thân yêu của mình....

Có rất nhiều kỷ niệm và điều đặc biệt ở UTE mà chắc hẳn không ít sinh viên

biết đến. Nổi bật nhất là câu chuyện về cây cổ thụ khu C và Chùa Một cột! Đây được coi là “di tích” đặc biệt khi nhắc đến UTE, sinh viên mới như bọn tôi được mấy thầy cô vui tính và anh chị sinh viên khoá trước kể cho nghe những câu chuyện ly kỳ hấp dẫn về huyền thoại “Chùa Một cột” ấy, cũng lý giải cho việc vì sao nhiều sinh viên vẫn thường “cúng bái” ở đây mỗi khi kỳ thi sắp đến, có thể xem UTE tôi có cái phong tục do sinh viên tạo ra quá ư là đậm chất “sinh viên” luôn! Lâu lâu đi ngang qua “chùa” nghe mùi hương khói cũng có cái thú đặc biệt đó chứ! Còn một địa điểm được coi là “khu vực đặc biệt” nữa là phòng học A101 “huyền thoại”, căn phòng đầu tiên trong dãy nhà A với thiết kế tường gỗ của Nhật và không bao giờ....tắt đèn!?! Sinh viên bọn tôi được rí tai nhau là mỗi khi có ai đó cố tình tắt đèn đi, đèn sẽ sáng lên lại và cảm giác lạnh lạnh khiến người ta nổi cả da gà khi một mình đi ngang qua A101 ấy!! Tới bây giờ cũng chẳng có ai quan tâm đến việc tắt đèn ở A101 ấy nữa! Mỗi buổi trưa, sinh viên vẫn thường ngủ lại ở A101, còn việc họ có “lạnh” hay không thì chắc ta phải thử một lần mới biết!!! Mấy câu chuyện ấy thôi cũng đủ làm

tôi không thể nào không nhớ đến UTE mỗi lần về quê hay đi chơi với các bạn sinh viên trường khác! Còn vô vàn “khu vực đặc biệt” khác nữa, nếu bạn là sinh viên trường khác hãy nên một lần ghé qua UTE tôi để “trải nghiệm” nhé! UTE tôi có nhiều thứ để bạn khám phá lắm!!

Người ta nói Sài Gòn luôn sôi động, nhộn nhịp và không bao giờ ngủ, nhưng tôi đã tìm thấy một góc Sài Gòn khác lắm, một Sài Gòn tại UTE êm dịu mỗi chiều thứ bảy, với làn gió nhẹ thổi qua ô cửa, lâu lâu lại rít lên từng cơn... Bóng hoàng hôn len qua hàng cây cỏ thụ xung quanh trường tạo nên một khung cảnh nhẹ nhàng và lãng mạn vô cùng, cũng không khó hiểu tại sao mỗi buổi chiều ở quanh các công viên của UTE lại có nhiều cặp đôi đến vậy, đơn giản là họ muốn cùng nhau hít thở không khí nhẹ nhàng và ngắm ánh hoàng hôn tuyệt đẹp trong chính ngôi trường thân yêu của mình! Tôi cũng vậy, đôi khi cảm thấy quá mệt mỏi với cái sôi động, bon chen của Sài Gòn, tôi thường lang thang trên những con đường dưới những tán cây xanh trong UTE, để vừa hít thở không khí trong lành vừa suy nghĩ lại những thay đổi

của cuộc sống tôi từ khi bước vào cánh cửa đại học UTE.

Tôi cũng nhìn thấy một Sài Gòn “ngủ yên” mỗi chủ nhật ở những hàng cây xanh ghé đá khu C hay công viên khu A,...trên bàn lác đác những chiếc lá vàng rơi nhẹ, dường như không muốn đánh thức UTE đang “yên giấc” nghỉ ngơi sau một tuần ồn ào, bận bịu vậy,...nhưng đôi lúc tôi cảm thấy hình như UTE lại “trở mình” nhẹ nhàng cho...”đỡ mỏi” vậy?! - một cơn gió mạnh kéo những tán lá chạm vào nhau như đang chớp mắt nhìn quanh và kêu lên “xào xào” rồi phút chốc lại lặng im không động....

Dành một chút thời gian cho bản thân mình, tôi dành một chút thời gian tận hưởng trong UTE. UTE tôi! còn nhiều lắm những cảm xúc!.....

HỌ TÊN: PHẠM MINH TUẤN
MSSV: 12141712
KHOA: ĐIỆN – ĐIỆN TỬ
EMAIL: TUANWIN94@GMAIL.COM

NHÌN LẠI

CHẶNG ĐƯỜNG HOÀI BẢO

Hoài bảo, ước mơ hay đam mê - đó là những từ rất đơn giản mà mỗi chúng ta từ lúc sinh ra đến khi lớn lên có lẽ đều từng nghĩ tới nó và đều mong muốn những ước mơ của mình trở thành hiện thực. Với tôi, ngành Điện tử - Truyền thông là một niềm đam mê từ thuở nhỏ, niềm đam mê ấy xuất phát từ nhu cầu cá nhân của tôi nói riêng và của những người xung quanh tôi nói chung, đó là niềm khát khao cháy bỏng về một hạ tầng mạng điện thoại được nối đến với miền quê còn nhiều khó khăn và lạc hậu về công nghệ thông tin, để mỗi chúng tôi không còn phải chịu những nỗi lo mỗi khi có người thân đau ốm mà không có phương tiện để liên lạc và có thể cấp cứu kịp thời. Niềm đam mê khao khát ấy cứ lớn lên trong tôi mỗi ngày cho đến lúc bước chân vào ngưỡng cửa đại học, tôi đã không chần chừ mà quyết định chọn ngay vào ngành Sư Phạm Kỹ Thuật Điện Tử - Truyền Thông của Trường Đại học Sư Phạm Kỹ Thuật TP.HCM. Không chỉ vì

chất lượng đào tạo của trường, hơn thế, tôi chọn vào hệ sư phạm của trường để sau này tôi có thể quay về chính quê hương tôi, đào tạo ra một nguồn nhân lực để giúp phát triển quê nhà, thêm vào đó tôi được miễn học phí, điều sẽ giảm bớt một phần gánh nặng cho gia đình của tôi.

Từ khi bước chân vào đại học, tôi đã xác định phương hướng và tự vạch kế hoạch cho tương lai của chính bản thân mình, cứ mỗi kì, tôi vạch ra mục tiêu và kế hoạch chi tiết cho từng nhiệm vụ của tôi. Điều đó xuất phát từ quan điểm trong cuộc sống của tôi “ Luôn cố gắng hoàn thành mọi nhiệm vụ, mọi công việc, xây dựng bản thân mình một tính cách chuẩn mực, nghiêm chỉnh, thật thà, thẳng thắn và có kế hoạch- mục tiêu ”. Với việc cố gắng thực hiện một cách tốt và hiệu quả nhất những kế hoạch đã đề ra, tôi từng bước, từng bước hoàn thành mục tiêu của mình. Thế nhưng, để mỗi bước chân của tôi

được thuận lợi thì không thể nào quên nhắc đến sự ủng hộ và giúp đỡ tận tình của quý thầy cô, anh chị em và bạn bè trong mái trường SPKT, tất cả luôn đồng hành cùng tôi trên chặng đường này.

Với tôi mỗi người thầy, người cô trong trường SPKT, đặc biệt các thầy cô bên Viện SPKT luôn là những người lái đò, chèo lái, dạy cho tôi phương pháp học tập, phương pháp nghiên cứu giáo dục, kỹ năng sư phạm để tôi vững bước hơn trong nghiệp vụ sư phạm của chính mình. Bên cạnh đó các thầy, cô trong bộ môn viễn thông lại là những người định hướng cho con đường chọn chuyên ngành, là những người dìu dắt tôi đi như thế nào cho đúng, cho phù hợp trong lĩnh vực tôi đam mê. Từ năm nhất đến năm hai, tôi còn e dè, chưa dám thể hiện nhiều chính kiến của mình, bởi lẽ, chữ “sợ” còn quá nhiều trong tôi, sợ nhiều lắm, sợ nói không đúng với bản phận mình là sinh viên, sợ nói không đúng làm thầy, cô không vui, sợ làm mất đi hình tượng một sinh viên chuẩn mực mà mình đang dần hoàn thiện và cứ sợ như thế cho đến khi đến khi là sinh viên năm ba, tôi được tiếp xúc nhiều với thầy bên bộ môn viễn

thông, được nghe thầy chia sẻ, dạy bảo và định hướng cho tôi, khi đó, cảm nhận về khoảng cách giữa thầy và trò của tôi dần dần được thu hẹp. Và cũng có lẽ, từ đó tôi đã lớn hơn trong tư tưởng và suy nghĩ của chính mình. Tôi luôn cố gắng trau dồi những gì mà thầy cô định hướng, và mở lòng chia sẻ, nêu chính kiến của mình nhiều hơn.

Mỗi anh chị em, bạn bè trong trường SPKT là những người không những giúp tôi học tập tốt mà còn giúp tôi theo đuổi hoạt động công tác xã hội, hoàn thành các nhiệm vụ tình nguyện và đó cũng là những kỉ niệm đáng nhớ nhất thời sinh viên. Đặc biệt sư đoàn 941 tạo nên một mái nhà tình bạn, một mái nhà của sự đoàn kết và giúp đỡ lẫn nhau, tuy chúng tôi đến từ ba miền của đất nước, có sự khác nhau về ngôn ngữ địa phương cũng như nét văn hóa riêng, nhưng chúng tôi cùng chung một ý chí, một định hướng và cùng giúp đỡ nhau trong chặng đường học tập cũng như hoạt động xã hội. Chúng tôi thường cùng nhau tổ chức học tập chung, vui chơi chung và chia sẻ nỗi niềm tâm tư cùng nhau. Chính vì những điều đó mà lớp tôi tuy chỉ với 20 thành viên mà đã xây dựng thành công những đôi bạn

cùng tiến, hoạt động hiệu quả hơn năm nay. Đó cũng chính là một trong những thành công mà lớp tôi đạt được.

Trong bốn năm rưỡi học đại học, tôi đã có rất nhiều ước mơ, có những ước mơ tôi đã thực hiện được, có ước mơ tôi đang thực hiện và cũng có ước mơ tôi chưa làm được. Nhìn lại, trong chặng đường ba năm vừa qua, tuy có nhiều thăng trầm, khó khăn, vất vả nhưng tôi đã vẫn cố gắng hoàn thành được một số ước mơ của mình: Tham gia các hoạt động lớn của trường, nhận được giấy khen từ Hội Sinh Viên, Đoàn Thanh Niên cho đến Ban Giám Hiệu nhà trường, đó là một niềm vui, niềm vinh dự của tôi. Trong thời gian còn được ngồi trên ghế nhà trường, tôi đang cố hết sức để thực ước mơ còn dang dở của mình và cố gắng trau dồi kiến thức, kỹ năng và trình độ ngoại ngữ để có thể vững bước trên con đường tương lai, để không làm thất vọng những thầy, cô – những người đã định hướng cho tôi. Chính nhờ sự hướng dẫn, định hướng đó mà tôi có sự chọn lựa cho ngành của mình. Và tôi hiểu, trong sự dẫn dắt kia cũng đã có sự hi sinh âm thầm, lặng lẽ của thầy, cô dành cho tôi, để tôi thành công hơn, vững bước hơn trên con

đường tôi chọn.

Đối với ngành Sư Phạm Kỹ Thuật Điện Tử - Truyền Thông, trong tương lai tôi có thể đi dạy hoặc đi làm, tôi sẽ chọn hướng nào, có lẽ điều đó không quá quan trọng, miễn sao con đường tôi đi sẽ giúp ích được cho quê hương xứ dừa Bến Tre của tôi nói riêng và góp phần giúp cho đất nước Việt Nam nói chung phát triển kinh tế đất nước, đào tạo nguồn nhân lực chất lượng cao và hội nhập quốc tế.

Nếu trong tương lai tôi được đi dạy, điều đầu tiên tôi muốn làm đó là tôi phải học cao học và cố gắng xin học bổng để tiếp tục là một nghiên cứu sinh ở Hàn Quốc, khi đó tôi sẽ quay về quê hương tôi, thực hiện công tác giảng dạy của mình, sẽ đào tạo ra những nguồn nhân lực, phát triển hạ tầng mạng ở nông thôn quê tôi và sẽ cố gắng cùng với đồng nghiệp của mình xây dựng và phát triển một ngôi trường mang tên Đại học Bến Tre, nơi đó sẽ đào tạo và phát triển nguồn nhân lực phục vụ cho nhu cầu trước tiên của người dân quê nhà.

Còn nếu trong tương lai tôi trở thành một kỹ sư, tôi sẽ ở lại trên đất Sài

Thành làm việc và trau dồi kiến thức, kỹ năng nghề nghiệp của mình, để đảm bảo mình là một kỹ sư chuyên nghiệp - một người thợ lành nghề. Sau đó, tôi sẽ quay về Bến Tre, mở một cửa hàng thiết bị điện tử - viễn thông chuyên bán và cung cấp, sửa chữa dịch vụ viễn thông, bên cạnh đó sẽ đào tạo thợ cho cửa hàng và dần sẽ phát triển thành trung tâm dạy nghề cho những người dân quê nhà chuyên về lĩnh vực Điện tử - Viễn Thông.

Đây là lần đầu tiên, tôi dùng lời văn của chính mình để nói về những người thầy, người cô và những người bạn bè của tôi trong mái trường SPKT thân thương. Xin cảm ơn mái trường SPKT. Xin cảm ơn thầy cô SPKT đã dạy dỗ tôi lớn khôn hơn như ngày hôm nay, các thầy cô không những là người thầy giỏi về chuyên môn mà còn là những người lái đò đầy nhân văn. Xin cảm ơn bạn bè, anh chị em luôn đồng hành với tôi trên những chặng đường đã qua và trong tương lai. Và cuối cùng, xin gửi lời cảm ơn chân thành với thầy cô Viện Sư Phạm Kỹ Thuật đã tạo cơ hội cho tôi nói về những cảm xúc chân thành, sâu lắng trong con tim tôi. Xin cảm ơn cuộc thi thuyết trình “ Tôi yêu SPKT 2015”.

Xin gửi lời tri ân chân thành nhất với thầy, cô SPKT nhân ngày 20/11/2015.

TP.HCM, ngày 20 tháng 10 năm 2015

Họ và tên: Trịnh Quốc Thanh

MSSV:12141209

Khoa: Điện – Điện tử

Email: trinhquocthanh93@gmail.com

TÔI GHÉT TRƯỜNG KỸ THUẬT NHƯNG TÔI YÊU “SPKT”

Cách đây 2 năm vào thời điểm bây giờ, đối với tôi có lẽ là khoảng thời gian “địa ngục”. Ai đã từng thi trượt đại học thì mới hiểu được cảm giác này. Lúc ấy, tôi phải ngụp lặn trong mớ chỉ trích vì danh dự của dòng họ... cái ngày mà tôi từng nghĩ rằng tôi sống là 1 nỗi nhục của gia đình, của họ hàng. Tôi chêngh vênh....

Tôi thích hội họa, tôi ghét khô khan, tôi ghét công nghệ và tôi ghét luôn những gì mang tên kỹ thuật. Thật oái oăm thay, “ghét của nào trời trao của đó”.... Vào thời điểm tôi hoang mang lo lắng cho cái tương lai của mình, tôi đã chọn đại một trường, Những góp ý, những nhận xét của mọi người lúc bấy giờ dường như đã thúc đẩy tôi vào cái nghề mà được coi là hot, là nhiều tiền là Cơ Điện Tử. Và tôi chọn Sư Phạm Kỹ Thuật.

Ghét và yêu cách chẳng bao nhiêu, tôi thật sự ấn tượng mạnh với tòa nhà trung tâm, với khuôn viên trường, với những dãy phòng cổ kính phía sau.

Cảm xúc vẫn còn như in về ngày đầu đến lớp, tôi không hiểu vì sao mình đã cười khi bước vào trường, những suy nghĩ lúc trước của tôi dường như đã tan biến đi, thay vào đó là suy nghĩ: “Ồ, không quá tệ, nếu như không muốn nói là Yêu mất rồi!”... Tôi thật sự thích cảm giác đi bộ vào mỗi sáng dưới con đường vào trường rợp mát bóng cây, thấy thật tuyệt khi hít căng lồng ngực bầu không khí nơi sân cỏ. Tôi thấy hứng thú với những câu chuyện về trường như cổ tích, cảm giác một chút sợ sợ nhưng lại tò mò. Tôi muốn gặp những điều kì lạ nơi am thờ một cột phía sau trường. Sẽ thật thú vị nếu như bạn trải qua cảm giác cùng đám bạn ngồi nghe chuyện ma mị dưới bóng cây vú sữa nhạt màu vì nắng thời gian. Khu C bao trùm những điều kì bí mà tôi luôn muốn khám phá. Có lẽ tôi yêu SPKT một phần vì đó.

Ngôi trường không quá to nhưng đủ rộng để chứa những điều tôi thích. Ngày đầu với buổi chào đón tân sinh viên của khoa Cơ Khí Máy, một lần nữa

tôi lại sai khi nghĩ dân cơ khí khô khan. Tôi thực sự đã muốn bùng cháy với sức trẻ, với nhiệt huyết của mình cùng các tiền bối, đã đam mê công hiến vào những buổi hội trại, những buổi tập huấn của sinh viên khoa Cơ Khí Máy. Có lẽ không có gì là quá khi tôi nói chúng tôi như một gia đình...

Nếu như hai năm trước đây bạn hỏi tôi “Cơ Điện Tử là gì ?” thì chắc có lẽ bạn sẽ bất ngờ khi tôi chỉ biết trả lời: “Đó là ngành nhiều tiền” (tôi còn sốc khi nhìn lại nữa cơ mà)... Nhưng thật may mắn khi tôi được tiếp xúc gần hơn với cái nghiệp mà sẽ theo tôi ít nhất bốn năm tới này và có lẽ cả đời. Nhập môn kỹ thuật công nghệ Cơ Điện Tử, môn học tôi thích nhất cho đến thời điểm hiện tại, nơi tôi được biết đến cái gọi là làm việc nhóm hiệu quả, kỹ năng thuyết trình, kỹ năng vận dụng lý thuyết vào thực tiễn để tạo ra “cánh tay robot”- bài tập cuối kì của nhóm tôi và đặc biệt là qua đó mà tôi hiểu hơn Cơ Điện Tử là gì. Tôi đã có cái nhìn sâu hơn, thiện cảm hơn, và tôi biết quyết định của mình không sai... Tất cả điều này tôi được truyền cảm hứng từ cô Phan Thị Thu Thủy, người cô đã dìu dắt chúng tôi đến gần hơn với những điều

mới mẻ. Trong cô luôn tràn đầy nhiệt huyết, cô không chỉ dạy chúng tôi những lý thuyết trong sách vở mà cô còn là người giúp chúng tôi hiện thực hóa nó. Tôi còn nhớ như in nhận xét của cô về bài thuyết trình đầu tiên của nhóm, cô luôn có những lời khuyên dành cho mỗi bạn và lời khuyên riêng dành cho tôi có lẽ đã góp phần làm nên tôi bây giờ.... Tôi muốn gửi đến cô lời cảm ơn chân thành nhất. Vì tất cả!

Sau lời khuyên của cô, tôi bước ra khỏi cái vỏ bọc một sinh viên năm nhất luôn nhút nhát và sợ cái mới lạ. Tôi năng động hơn, và phải nói rằng khi vào Sư phạm Kỹ thuật, bạn không thể không năng động nếu như bạn muốn. Có rất nhiều câu lạc bộ đội nhóm trong trường, điều mà một phần tạo nên nét tự hào khi tôi nói về Sư phạm Kỹ thuật. Tôi nhớ những khoảnh khắc vui chơi cùng anh chị bên đội Công tác xã hội, những tiếng reo hò từ câu lạc bộ Kỹ năng, những trải nghiệm mới từ câu lạc bộ Anh Văn. Nhưng có lẽ vì cái duyên nên nơi gắn bó lâu nhất với tôi là câu lạc bộ MC Sư phạm Kỹ thuật - nơi tôi dành nhiều tình cảm, nơi tôi được biết thêm nhiều điều mới lạ, thêm nhiều kinh nghiệm. Khi đến với câu lạc bộ

MC Sư phạm Kỹ thuật, tôi cảm thấy giữa tôi và các bạn như không còn khoảng cách, tất cả như anh chị em trong một nhà. Tôi giống như một bảng màu với những mảnh ghép sắc màu còn thiếu mà câu lạc bộ MC Sư phạm Kỹ thuật đã giúp tôi lấp đầy bằng những mảng màu yêu thương.... Nơi tôi nghĩ tôi sẽ tiếc lắm nếu không tham gia.

ĐH SƯ PHẠM KỸ THUẬT THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH – một khối rubic gọn gàng với nhiều mảng màu riêng biệt nhưng nếu chỉ nhìn một phía bạn sẽ chỉ thấy được một màu khô khan. Hãy xoay cuộc sống của bạn với nhiều trải nghiệm mới, đừng sợ sẽ phá hỏng khối rubic vì khi đủ trình rồi bạn sẽ dễ dàng sắp xếp lại thôi. Những cảm nhận về trường với một sinh viên năm hai như tôi có lẽ không quá nhiều, nhưng tôi nghĩ phần nào cũng đủ để giúp cho các bạn tân sinh viên hiểu thêm về nơi mà họ mà chọn làm bến đỗ cho tương lai mình... và thêm phần tự hào về ngôi trường SƯ PHẠM KỸ THUẬT Tp.HCM.

Nếu được hỏi:”Điều gì làm bạn thấy tiếc nuối nhất?” tôi sẽ trả lời rằng: “Giá như tôi chọn Sư phạm Kỹ thuật sớm hơn”.

Họ Và Tên: Đinh Hồng Khải

MSSV: 14146099

Khoa: Cơ Khí Chế Tạo Máy

Email: dinhhongkhai14121995@gmail.com

SỰ PHẠM KỸ THUẬT TRONG TÔI...

Thấm thoát đã hơn hai năm trôi qua... Nhớ ngày đầu tiên bước chân vào trường với bao ngại ngùng, bỡ ngỡ, vậy mà giờ đây, Sự phạm Kỹ thuật đối với tôi đã là một nơi quen thuộc, thân thương.

Bước vào Đại học Sự phạm Kỹ thuật với tôi hoàn toàn là một sự tình cờ, ngẫu nhiên không thể hiểu nổi, như một cái duyên. Ngày mới vào trường, vì một ngành “không yêu thích”, vì một ngôi trường “không có gì đặc biệt” mà tôi đã từng có suy nghĩ rằng mình sẽ thi lại vào một trường khác, học một ngành khác cho thỏa ước mong, bởi tôi sợ mình sẽ không gắn bó nổi khi làm điều mình không thích, học ở nơi mình không yêu. Vậy mà...thật nhanh chóng, tôi đã thấy mình sai. Cái suy nghĩ ấy đã hoàn toàn biến mất, chỉ sau vón vẹn một học kỳ. Bỗng nhiên tôi nhận ra mình thấy thích những gì được học, đam mê cái ngành của mình, thấy mỗi ngày đến trường đều là một ngày vui. Có lẽ chính môi trường nơi đây, chính thầy cô, bạn bè nơi đây đã khơi dậy niềm đam mê, hứng thú trong tôi.

Bỗng thấy yêu Sự phạm Kỹ thuật lúc nào không hay...

Tôi yêu Sự phạm Kỹ thuật, yêu những thứ thú vị mà chỉ Sự phạm Kỹ thuật mới có. Đó là tòa nhà trung tâm, “bộ mặt” của trường hiện ngang giữa trời. Đó là khu A cổ kính với không gian thật gần gũi, thân quen. Đó là những khu giảng đường A,B,C,D thân thuộc, nơi hằng ngày tôi đặt chân đến để học hỏi, bồi bổ kiến thức. Đó là những xưởng cơ khí, xưởng may, xưởng dệt, xưởng gỗ, nơi các bạn được áp dụng những gì mình học, nâng cao tay nghề cho công việc tương lai. Đó là những khoảng không gian mát mẻ, yên tĩnh trong trường: sân cỏ trước tòa nhà trung tâm, ghé đá khu C, khu A, sân cờ Việt Đức,.. nơi lý tưởng để học tập, nghỉ ngơi, thư giãn sau những giờ học căng thẳng. Đó là hàng cây xanh mát khắp khuôn viên trường, nơi đem lại cảm giác thanh bình, tươi mát. Đó cũng là những “góc” Sự phạm Kỹ thuật đẹp đến lạ...

Tôi yêu thầy cô của Sự phạm Kỹ thuật, những người đã rất nhiệt tình, tận tụy, với chuyên môn của mình đã đem

đến kiến thức cho sinh viên, khơi dậy niềm đam mê học tập, cùng sinh viên đi đến tương lai. Tôi yêu những người giảng viên Sư phạm Kỹ thuật, những con người luôn sẵn sàng giúp đỡ mọi lúc, mọi nơi, và hơn thế nữa...

Tôi yêu những người bạn dễ thương, những người quen biết, gặp gỡ vì nhiều lí do, nhiều mục đích, hoàn cảnh. Có thể là chung lớp, chung khoa. Có thể là chung tuổi, đồng hương. Có thể là tình cờ gặp, hay tình cờ tham gia chung một hoạt động nào đó. Hay đơn giản có thể chỉ là gặp, rồi quen, nhờ giúp bạn sửa cái xe đạp ngay cổng trường. Tất cả, tuy có khác nhau, nhưng chung câu nói, đó là Sư phạm Kỹ thuật.

Tôi yêu không gian năng động, những bài học ý nghĩa mà dường như chỉ có thể học trong môi trường đại học. Đó là những câu lạc bộ, đội, nhóm được tạo điều kiện tổ chức hoạt động trong trường. Đó là nơi trao đổi, sẻ chia, nơi rèn luyện những kỹ năng bổ ích, nơi để mỗi chúng ta nghĩ về những người xung quanh, đóng góp cho cộng đồng. Đó là nơi thỏa đam mê, hay đơn giản chỉ là nơi có thể chạy nhảy vui đùa để quên đi bao lo âu, mệt mỏi..

Tôi yêu Sư phạm Kỹ thuật, yêu tất cả những thứ nó thuộc về...

Có thể nói, ngôi trường này cũng chính là ngôi nhà, với thầy cô, bạn bè gắn bó vượt qua bao khó khăn, thử thách. Sư phạm Kỹ thuật, cùng với tất cả những gì mình có, là môi trường học tập, vui chơi, nơi để tôi trau dồi kiến thức, kỹ năng nghề nghiệp cũng như kỹ năng sống cho mình, giúp tôi vững bước trên con đường tương lai. Đó là nơi đem đến cho tôi bao niềm vui, nỗi buồn và bao bài học cho cuộc sống.

Vinh dự, tự hào là sinh viên Sư phạm Kỹ thuật ...

Họ Và Tên: Đặng Mai Đình

MSSV: 13110032

Khoa: Công nghệ thông tin

Email: 13110032@student.hcmute.edu.vn

NĂNG LỰC, PHẨM CHẤT CAO QUÝ CỦA NGƯỜI THẦY

*“Dầu đèn hết sao trời đêm nay,
Dầu đèn hết lá mùa thu rơi,
Nhưng ngàn năm, làm sao em đếm hết công ơn người thầy.”*

(Bài hát Người thầy – Nhạc sĩ Nguyễn Nhật Huy).

Công ơn của người thầy trong cuộc đời của mỗi người quả thực như lời của bài hát, chúng ta không thể đếm hết. Từ bao đời nay, hình ảnh người thầy trong tâm trí nhân dân ta luôn là hình ảnh cao quý đáng trân trọng. Người thầy là người có đủ năng lực chuyên môn, phẩm chất đạo đức và có đóng góp công sức trong sự nghiệp trồng người. Nhân cơ hội Viện Sư phạm kỹ thuật tổ chức cuộc thi thuyết trình “Tôi yêu SPKT 2015”, tôi viết bài này với một mong muốn duy nhất là để giải bày những suy nghĩ của tôi về năng lực và phẩm chất của Người thầy SPKT đã chất chứa bao lâu nay.

Nhiều năm cắp sách đến trường, tôi được rèn giũa với nhiều thầy cô khác nhau. Ở mỗi bậc học tôi đều có một ấn tượng riêng về người thầy. Tuy nhiên, ấn tượng đem lại cảm giác lạ lẫm nhất

trong tôi vẫn là ấn tượng về các thầy cô trên giảng đường đại học. Các thầy cô trường tôi không những có kiến thức sâu rộng, kỹ năng chuyên nghiệp mà còn có thái độ rất tinh tế, rất ân cần và yêu thương hết mực với sinh viên.

Năm 2011, tôi trúng tuyển vào đại học Sư phạm Kỹ thuật thành phố Hồ Chí Minh. Tôi vẫn nhớ như in ngày đầu tiên tôi đi học. Môn học đầu tiên của tôi là Toán A1 của thầy Tính. Thật ngỡ ngàng! Tôi dường như trở lại là một đứa trẻ đang được dạy cách đếm số vì những dòng chữ trên bảng trắng kia rất dễ khiến người ta bối rối. Kiến thức toán tôi học dưới phổ thông chẳng là gì so với Toán A1 cả. Thế mà ở trên bục giảng, thầy không cần nhìn sách vẫn có thể viết đầy cả cái bảng, vẫn có thể nói liền mạch từng công thức dài ngoằng và giải thích toàn bộ các ví dụ oái oăm

cho chúng tôi. Đó vẫn chưa phải là tất cả. Ngày qua ngày, một cậu sinh viên ngành In như tôi còn gặp nhiều những thầy cô kì cựu trong chuyên ngành. Tôi rất nể một cô giáo trong khoa In, đó là cô Hà. Lần đầu tiên tôi thấy một cô giáo có khả năng giảng giải nhiều kiến thức như cô Hà. Cô có thể nói cho sinh viên chúng tôi từ sáng tới chiều mà vẫn không hết kiến thức. Càng học với cô, tôi càng thấy mình có nhiều thiếu sót, nhiều lỗ hổng kiến thức cần phải lấp vá. Có thể nói, năng lực chuyên môn cả về chuyên ngành và nghiệp vụ của các thầy cô ở Sư phạm Kỹ thuật đã đốt lên trong tôi một ngọn lửa khao khát kiến thức, khao khát tự hoàn thiện bản thân và khao khát nghiên cứu những cái mới.

Năm 2012, tôi thi đại học lần thứ II vào khoa Ngoại ngữ cũng thuộc trường SPKT. Từ đây, tôi trở thành sinh viên học song ngành. Đến với khoa Ngoại ngữ, tôi đã có dịp hiểu thêm về những phẩm chất trân quý trong ngành sư phạm. Các thầy cô trong khoa không những tràn đầy sức trẻ mà còn rất gần gũi, yêu thương sinh viên. Tôi còn nhớ rất rõ cái lần ôn thi cuối kì Speaking and Listening 1, các bạn trong lớp và

tôi lần đầu tiên phải thi cuối kì với hình thức ra đề theo FCE nên rất lo sợ. FCE thật sự không dễ lấy điểm 5 đối với những sinh viên mới vào ngành. Thế là cô Sương không ngại hi sinh thời gian, công sức để tạo Group trên Facebook nhằm giải đáp mọi thắc mắc cho chúng tôi trước giờ “lên đũa”, không quản là ban ngày hay ban đêm. Thế là học kì đó, nhờ vào sự tận tâm của cô mà chúng tôi đã làm được bài mặc dù đề rất khó. Không chỉ ở trong hoạt động học, các thầy cô ở SPKT luôn là những tấm gương năng nổ, tích cực và nhiệt huyết trong các hoạt động của trường, khoa, đoàn, hội. Thật là may mắn khi tôi có dịp làm việc với thầy Ngoạn, cô Ly của khoa Ngoại ngữ. Đi theo thầy và cô, tôi được học rất nhiều về kỹ năng và thái độ làm việc. Thông qua nhiều sự kiện khác nhau nào là Gala night, nào là Ngày mở, Hội trại truyền thông,... tôi dần trưởng thành cùng với thái độ tận tụy, kiên trì, “máu lửa” mà thầy cô đã truyền lại cho tôi. Hiện tại, tôi đang theo học ở trường năm thứ V và đã kết thúc bốn năm ngành In, có rất nhiều thầy cô đã để lại dấu ấn trong tôi không chỉ ở khoa In, khoa Ngoại ngữ mà còn ở các khoa khoa Khoa học cơ bản, khoa Xây dựng, Viện Sư phạm kỹ

thuật,...Chỉ với vài dòng ngắn ngủi này, tôi không thể nào nói lên hết được năng lực và phẩm chất cao quý của các thầy cô tôi được học.

Với lượng thời gian học tập và rèn luyện ở trường tương đối nhiều của một sinh viên học song ngành như tôi thì đó quả thật là một cơ hội lớn để được tiếp thu những kiến thức chuyên môn cực kì rộng, những kỹ năng nghiệp vụ cực kì quan trọng và thái độ làm việc với con người cực kì đắt giá. Những người truyền thụ cho tôi những kho tàng quý báu ấy không ai khác là những người thầy Sư phạm Kỹ thuật. Vẫn biết là sẽ rất khó đền đáp công ơn người thầy, vẫn biết tôi còn phải học ở các thầy cô thêm rất nhiều, nhưng tôi vẫn muốn có cơ hội được làm điều gì đó cho các thầy cô. Thiết nghĩ, việc tốt nhất tôi có thể làm đó là kế thừa và phát huy những phẩm chất, những năng lực mà trên ghế nhà trường các thầy cô đã truyền thụ cho tôi. Lời cuối cùng, tôi chỉ muốn hứa một điều rằng: “Em sẽ cố gắng noi gương, em sẽ đi tiếp con đường và em sẽ tiếp tục sự nghiệp truyền lửa của các thầy cô. Em xin chân thành cảm ơn những người thầy Sư phạm Kỹ thuật”.

Họ & tên: Đặng Ngọc Thanh

MSSV: 11148050 – 12950070

Khoa: In và truyền thông – Ngoại ngữ

Gmail: ngocthanh4521@gmail.com

NGÔI TRƯỜNG

SỰ PHẠM KỸ THUẬT THÂN YÊU

Đại học! Hai tiếng nghe thật quen mà cũng thật lạ, quen có lẽ là bởi cả một quãng đời học sinh không ai mà không mong, không mơ ước được bước chân vào, được nếm thử mùi vị của Đại học là như thế nào, ra sao? Và tôi cũng thế, cũng đã cố gắng ngày đêm với ước mơ được chạm tới nó. Nhưng rồi khi đã tới được cái đích mà mình đã theo đuổi suốt mười hai năm ròng rã, tôi bỗng thấy lạ, thấy mệt mỏi, cứ ngỡ rằng từ đây, tất cả mọi động lực chỉ xoay quanh chuyện giúp bản thân thức dậy vào mỗi buổi sáng, dù mệt thế nào cũng cố gắng “lết” tới trường mỗi ngày, thế là hết. Thế nhưng không phải vậy, bước vào ngôi trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Thành phố Hồ Chí Minh, tôi cảm thấy quá nhiều điều mới mẻ, quá nhiều điều bất ngờ và có quá nhiều thứ cần tôi khám phá và trải nghiệm. Tôi bây giờ lại cảm thấy mình “trẻ” hơn bao giờ hết.

Nhớ ngày nào cả gia đình tôi còn vui mừng khi xem được tên tôi trong danh sách trúng tuyển của trường, ngành

Điện tử - Truyền thông. Mọi người thân ai nấy đều vui như trây hội, sắc mặt ai cũng tươi trẻ hẳn ra. Ra đường cả khu phố ai cũng biết tôi đậu đại học và cũng mừng thay cho tôi, duy chỉ có mình tôi trong lòng còn thấy ngờ ngợ: Không biết trường mình chọn có đúng không? Có tốt không? Thầy cô như thế nào? Có nhiệt tình không? Thế là những câu hỏi ấy cứ canh cánh mãi trong đầu tôi suốt cả tuần đầu tiên làm thủ tục nhập học và theo vào cả những giấc mơ. Nhưng hiện tại, khi đã trải qua sáu tuần học tập trong môi trường mới này, điều duy nhất còn đọng lại trong đầu tôi bây giờ chỉ còn là: “Thật là một quyết định sáng suốt khi mình chọn trường này”. Tôi dám khẳng định điều đó.

Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật đúng là một môi trường lý tưởng mà tôi muốn học tập và trải nghiệm suốt bốn năm sinh viên của mình. Và tôi biết chắc mình sẽ không hối hận khi nói như thế. Ở đây cơ sở vật chất rất đầy đủ và tiện nghi, bên cạnh đó các giáo viên cũng rất nhiệt tình, luôn hỏi lại chúng

tôi xem những gì chúng tôi chưa hiểu hay muốn biết sâu hơn. Ngay cả lúc khi các thầy cô cảm thấy tiết học gây nhàm chán, họ cũng thẳng thắn hỏi chúng tôi xem có điều gì sai sót ở bài giảng của mình, rằng có những điều gì mà chúng tôi muốn bổ sung thêm để tiết học sinh động hơn. Điều ấy tuy không to tát gì nhưng đã để lại cho tôi một xúc cảm không nhỏ chút nào, một niềm tự hào và sự cảm ơn chân thành đối với họ. Hơn thế nữa, điều tôi tâm đắc nhất ở ngôi trường này có lẽ là các hoạt động ngoại khóa diễn ra rất mạnh, các câu lạc bộ, các cuộc thi, các hội thảo và sự tổ chức của Đoàn – Khoa thực hiện rất tốt, rất đa dạng. Điều này làm cho những tân sinh viên như chúng tôi đây cực kỳ tự hào khi giới thiệu bản thân mình học tại trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật với những bạn bè trong khu vực - một ngôi trường với bề dày lịch sử và thành tích thật đáng nể, kể từ cái cột mốc quan trọng ngày 05/10/1962 ấy đã dần khẳng định mình và vươn lên trở thành một ngôi trường hàng đầu ở khu vực Thủ Đức.

Mặc dù chỉ mới là tân sinh viên khóa 2015 của trường, học tập ở ngôi trường này cũng chỉ được vồn vẹn sáu tuần,

nhiều người có thể nghĩ tôi chưa biết hết được về nơi này. Quả nhiên đúng như thế, thật sự những điều tôi biết về nơi đây còn rất hạn chế, nhưng điều tôi biết chắc chắn là trường Đại học Sư phạm Kỹ Thuật trong tương lai sẽ nhân tố quan trọng giúp tôi phát triển trong cuộc sống kể cả mặt kiến thức cũng như kỹ năng, giúp tôi hoàn thiện bản thân còn nhiều khuyết điểm của mình. Là con đường đúng đắn dẫn lối đưa tôi trở thành một con người có ích cho xã hội, cho cộng đồng. Và quan trọng hơn cả, nó chính là động lực mới mạnh mẽ hơn, giúp tôi thức dậy vào mỗi buổi sáng, không một chút mệt mỏi mà thay vào đó là sự phấn khích, hào hứng bắt đầu một ngày mới với mong muốn học hỏi những kiến thức mới, khám phá, trải nghiệm những điều mới lạ. Đó là thứ động lực kỳ lạ mà chỉ có trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Thành Phố Hồ Chí Minh có thể đem lại cho tôi.

Tôi nguyện mãi yêu Sư phạm Kỹ Thuật!

SV: TRANG NGUYỄN TRUNG PHÁT

MSSV: 15141348

Khoa: Chất Lượng Cao

Email: phatxitincut@gmail.com

YÊU DẤU NGÀY HÔM QUA

*Tôi không sợ những ngày hè nắng đỏ,
Chỉ sợ một ngày trang sách bỏ quên,
Hạt mưa nhỏ cũng chẳng ở kề bên
Lúc tôi vô tình trở nên bướng bỉnh...*

Những vần thơ ấy được viết nên khi tôi bất giác nhận ra hơn nửa cuộc đời sinh viên của mình đã vụt mất. Người ta vẫn thường ngợi ca: “Cuộc đời sinh viên là cuộc đời hoa hồng”. Điều ấy cũng phải thôi, bởi lẽ làm sinh viên sướng lắm, bạn không phải vất vả chạy ngược chạy xuôi để kiếm việc làm, kiếm tiền như các anh chị đã tốt nghiệp ra trường, cũng không phải căng não cặm cụi mài kinh nấu sử như hồi cấp ba chuẩn bị lên thành phố thi đại học. Làm sinh viên, ta sẽ được cùng bạn bè rong ruổi khám phá những điều mới lạ. Làm sinh viên, ta được tham gia vào các chiến dịch tình nguyện, được giao lưu, học hỏi, được làm quen, kết bạn với biết bao người. Và còn gì bằng khi ta tìm được những người bạn tâm đầu ý hợp giữa chốn đất lạ người đông. Vâng, tôi muốn nói đến tình bạn, những người bạn, rồi một người bạn, một người chị...

Tôi gặp chị ngay từ hồi học kì một năm nhất. Chị lớn hơn tôi gần năm tuổi, chắc có lẽ vậy mà trông chị chừng chạc hơn chúng tôi rất nhiều. Chị tốt nghiệp Học viện hàng không Việt Nam, và Đại Học Sư Phạm Kỹ Thuật là ngôi trường đại học thứ hai chị theo học. Là một người có nhiều trải nghiệm, chị chia sẻ với tôi mọi vấn đề trong cuộc sống, từ cách học, cách sống, cách giao tiếp, rồi đến niềm vui, nỗi buồn, chuyện gia đình. Cuộc sống của tôi như được điểm tô nhờ vốn sống phong phú của chị. Với tôi, chị không đơn thuần chỉ là một người bạn, chị còn là một người chị gái, người chị gái luôn quan tâm đến đứa em nhỏ. Tôi vẫn nhớ những buổi trưa hai chúng tôi chia nhau hộp cơm sườn, vẫn nhớ những buổi cùng chị học tiếng Nhật, cùng chị lang thang khu quận 9, rồi cả hai cùng tranh luận sôi nổi về những bài học ngữ pháp tiếng Anh. Rồi

những hôm chị sang nhà tôi, hai chị em cùng ôn tập cho kì thi cuối kì, rồi cùng làm sữa chua, chả giò và những món ăn hấp dẫn khác vì cả hai đều yêu thích nấu ăn. Những kỉ niệm nho nhỏ ấy được góp nhặt, dần dà trở thành cái gọi là kí ức in sâu trong tâm trí tôi. Để rồi giờ đây khi chị được Công ty Quản lí bay miền Nam tuyển dụng và điều đi công tác tại đảo Phú Quốc, những ngày tháng tươi đẹp ấy lại ùa về và hiện ra trước mắt tôi sống động hơn bao giờ hết.

Lên núi rồi ta cùng xuống biển
Phú Quốc đảo xa người có nhớ ta
Lắng lo đời cho ta hoài niệm
Nỗi vui đọng lại giấc chiêm bao.

Mở mắt cùng “Tony Buổi Sáng”
Trưa giải lao cùng “Đảo mộng mơ”
Tuổi thơ chẳng cùng nhau mơ mộng
Vô tình ta gặp chỗ người đông.

“Con đường sấm sét” chia đôi ngã
Chón xa mới lạ biết bao điều
Giả như không gặp lòng xa cách
Ai sẽ nhắc mình mỗi lúc quên?

Bài thơ này tôi viết tặng chị vào cái ngày đầu tiên chị đặt chân đến Phú Quốc. Tôi xin được chú giải đôi nét về nội dung bài thơ: “Tony Buổi Sáng” là tác giả sách mà cả hai chúng tôi đều yêu thích, “Đảo mộng mơ” là cuốn sách mà cả hai chị em đã từng say sưa, “Con đường sấm sét” là tập tiểu thuyết chị rất thích và đó cũng là món quà sinh nhật đầu tiên tôi tặng chị. Chị có một tâm hồn lãng mạn, chị yêu thơ. Chị có hẳn một cuốn sổ chép đầy thơ tình, thơ cách mạng.. Lâu lâu chị lại mang đến lớp mở ra đọc cho tôi nghe “Hai sắc Ti-gôn”, “Núi đôi”, ... Thường ngày vẫn tíu tít kể cho nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, vậy mà hôm chia tay cả hai xúc động chẳng nói được lời nào.

Tôi và Sài Gòn sẽ phải tạm chia tay người chị gái đầu yêu trong khoảng thời gian chị đi công tác. Lúc này tôi đã thực sự nghiệm ra ý nghĩa của câu nói “khi nhìn theo bóng một người mà ta không thể quên được, ta sẽ thấy nỗi nhớ của mình”. Có thể một năm, hai năm nữa tôi mới có cơ hội gặp lại chị. Đó là một khoảng thời gian khá dài, nhưng tôi tin chắc những kỉ niệm đẹp sẽ mãi còn đọng lại trong tâm trí chúng tôi.

Cảm ơn Sư Phạm Kỹ Thuật đã đem
đến cho tôi một người bạn chân thành,
một người chị gái tuyệt vời như thế.

Họ và tên: Lê Nguyễn Quỳnh Như

MSSV: 13950066

Khoa: Ngoại Ngữ, Lớp: 139502B

Email: 13950066@student.hcmute.edu.vn

“TÔI YÊU SPKT 2015”

Thế là đã hơn 2 năm học đại học, chẳng đường sinh viên nay không còn dài nữa. Tôi vẫn còn nhớ như in cái ngày ấy, cái ngày mà tôi nhận được tin đỗ đại học, với sự hào hứng và một trái tim nhiệt huyết, tôi mang theo niềm tin của cha mẹ, ước mơ của bản thân lên đường nhập học. Và tất cả lý tưởng của tôi đặt vào nơi ấy - Đại học Sư phạm Kỹ thuật Thành phố Hồ Chí Minh.

Mọi thứ lúc ấy với tôi thật mới, tôi như một đứa trẻ thắc mắc về mọi điều mà tôi nhìn thấy. Điều đầu tiên đập vào mắt tôi là vẻ đẹp của ngôi trường. Trường có một bãi cỏ xanh mát mà ít trường nào trong thành phố này có được, tòa nhà trung tâm 12 tầng giống như biểu tượng hiện đại cho một ngôi trường kỹ thuật. Đi vào sâu bên trong là một không gian hoàn toàn trái ngược. Mọi thứ hiện lên với một vẻ cổ kính và trang nghiêm, có nhiều cây xanh và ghé đá, không khí rất nhẹ nhàng bình yên. Đến đây tôi có quen được một đám bạn thân có chung sở thích là... ăn kem, họ đã giúp đỡ tôi trong rất nhiều việc như học tập, vui chơi, và đặc biệt là lúc hết tiền, thiếu đói. Chúng tôi thích ăn kem đến nỗi giờ nào học xong là đi và còn có nhiều cuộc thi ăn kem gay gắt chẳng

hạn ăn hết 5 cây kem socola trong 30s, kết quả cây kem thứ nhất cắn 2 phút hết, đến cây thứ 2 thì không thể ăn nổi vì quá lạnh. Và dù muốn hay không thì lúc mới vào tôi cũng bị nhiễm thói hư tật xấu của con trai kỹ thuật, đó là rất quan tâm tới con gái. Kỷ niệm đầu tiên tôi nhớ nhất đó là vào một ngày đẹp trời hồi đó, tôi cùng đám bạn thân thích ăn kem của tôi được nghỉ một môn, thế là tất cả lang thang và tới được phòng học toàn con gái, và thế là một thằng đại diện bày trò vào trong đó xin học chung. Thật không ngờ cô giáo rất vui tính đã hỏi các bạn nữ có đồng ý cho vào học không, và kết quả chúng tôi được vào học với lớp. Môn mà chúng tôi được học là Nhập môn Công nghệ may, 7 anh chàng mặc áo Khoa Điện vào học nhập môn Công nghệ may.

Kỳ học đầu tiên, tôi đã học được rất nhiều thứ, từ kiến thức cho đến kỹ năng, thầy cô rất thân thiện và giảng bài rất nhiệt tình. Trường có rất nhiều câu lạc bộ học thuật cũng như các đội nhóm công tác xã hội. Và cũng nhiều lần tôi cũng thử cảm giác làm tình nguyện viên, quả thật đó là một môi trường năng động và giúp tôi rèn luyện kỹ năng rất nhiều. Tôi được đi cắm trại

được đi các chiến dịch tình nguyện xa, nó làm tôi thấy mình thêm có ích. Thông qua các hoạt động tôi làm quen được rất nhiều bạn và ai cũng hòa đồng vui vẻ. Giảng viên sư phạm kỹ thuật ngoài nhiệt tình và có kinh nghiệm thì có nhiều người rất vui tính. Vừa được học, vừa được nghe những câu chuyện cười vô bờ bến. Cuộc sống của tôi thật tuyệt vời. Tôi sống trong ký túc xá với 7 người anh bá đạo, họ coi tôi như em út và giúp đỡ tôi rất nhiều. Mỗi ngày trôi qua căn phòng ấy lại đầy ắp tiếng cười bởi lẽ họ cực kỳ vui tính. Tôi học được từ các người anh sự chăm chỉ, hài hước, hay hát, và cũng tập luyện đá bóng, nhưng cho tới giờ thì tôi vẫn không hát được hay lắm cũng như đá bóng dở tệ.

Khi học được một thời gian thì trường thông báo đăng ký sư phạm cho các ngành kỹ thuật. Lúc đầu tôi đăng ký chỉ vì đỡ một phần học phí cho bố mẹ, thế nhưng, càng học tôi lại càng cảm thấy yêu thêm 2 chữ “sư phạm”. Thầy cô bên viện ai cũng nói chuyện nhẹ nhàng dễ nghe và rất thấu hiểu tâm lý sinh viên. Môn học sư phạm đầu tiên của tôi là “Tâm lý học”. Tôi mãi mê với những câu chuyện cô kể, tâm lý học được cô kể lên như một câu chuyện và chúng tôi như lạc vào nó, cô kể rất vui nhưng cũng lắng đọng lại nhiều kiến

thức cũng như các bài học về cuộc sống. Tôi còn học được rất nhiều môn khác như: “Giáo dục học”, “Kỹ năng giao tiếp”, “Lý luận dạy học” và tất cả đều rất tuyệt vời. Tôi nhận ra rằng một người thầy tốt không chỉ kiến thức chuyên môn giỏi mà còn phải biết cách nắm bắt tâm lý học sinh, biết cách truyền đạt và kiềm chế cảm xúc. Bởi lẽ, thầy giáo được học sinh coi như một hình mẫu, là người công bằng, không được đặt cảm xúc và định kiến cá nhân vào việc dạy. Một người thầy giỏi là một người biến kiến thức khó thành dễ để học sinh tiếp thu nhanh nhất. Người thầy cần phải gần gũi và yêu quý học sinh của mình.

Thời gian cũng dần trôi qua và tôi cũng không còn nhiều thời gian để ngồi trên ghế nhà trường. Tất cả những gì tôi trải qua ở thời sinh viên dưới mái trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Thành phố Hồ Chí Minh mãi là những hồi ức đẹp và tôi sẽ mãi không lãng quên chúng. Những gì tôi cần làm hiện nay chính là cố gắng học tập để không hổ thẹn là một sinh viên của trường. Tôi yêu SPKT.

Họ và tên: Mai Thanh Định

MSSV: 13141059

Lớp: 13941DT

Email: blueskymtd@gmail.com

NGƯỜI THẦY – NGƯỜI CHỊ CỦA TÔI

Thời gian cứ trôi qua một cách âm thầm, lặng lẽ, thoát cái đã hơn 3 năm, mới ngày nào còn là một cô sinh viên năm nhất ngây thơ, ngờ nghếch, ấy thế mà giờ tôi đã là sinh viên năm tư, trở thành đàn chị của các em khoá dưới. Ba năm là khoảng thời gian không quá dài nhưng cũng không phải là ngắn, đó là khoảng thời gian đủ để cho tôi cảm nhận được mọi thứ trong trường đại học, đủ để cho tôi cảm nhận được tình cảm, tấm lòng của người cô, mà không, đó là người chị, người thân của tôi mới đúng.

Với ước mơ, với hoài bão được chinh phục tri thức, được học đại học, để có một tương lai tươi sáng ấp ủ sâu thẳm trong trái tim của cô học trò tinh lẻ, từ mảnh đất Thanh Hoá xa xôi tôi đã lên đường đến với TP. Hồ Chí Minh sớm uất, nhận nhập để theo học đại học. Tôi còn nhớ ngày đầu tiên đặt chân vào cổng trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật TP. Hồ Chí Minh, trước sự rộng lớn của ngôi trường mới, sự xa lạ trước một cuộc sống mới, sự lo sợ trước những con người xa lạ, và cũng vì thế mà tôi đã lo lắng cho cuộc sống của mình thời

gian sắp tới, rồi những ngày sau đây tôi sẽ phải làm sao đây? Xa nhà rồi, không quen biết ai rồi, tôi sẽ phải làm gì đây? Nếu như có chuyện gì đó xảy ra thì tôi sẽ phải hỏi ai đây? Liệu tôi có thể sống được ở đây không? ... Hàng ngàn câu hỏi liên tục xuất hiện trong đầu tôi và cũng chính lúc tôi đang hoang mang nhất, lo sợ nhất thì cô xuất hiện, cô như một “liều thuốc an thần” của tôi, chính sự gần gũi, thân thiết của cô đã trấn an tôi, cô đã xua tan đi tất cả nỗi lo sợ trong tôi. Cô chính là tấm gương và cũng chính là chỗ dựa tinh thần cho tôi trong suốt hơn 3 năm qua.

Nhớ những ngày đầu tháng 9, thời tiết Sài Gòn khác xa so với thời tiết ở quê hương Thanh Hoá thân yêu của tôi, nơi đây ban ngày tràn ngập ánh nắng, bầu trời trong xanh, nắng vàng trải dài ở khắp mọi nơi, cái nắng gay gắt nhưng lại không hề khiến người ta có cảm giác khó chịu mà lại cho tôi một cảm giác gì đó rất mới mẻ, một cảm giác rất khó để diễn tả. Trong lòng khoan khoái, trên môi nở nụ cười ngây ngô của một tân sinh viên, tôi rào bước thật nhanh lên phòng C201, đó là buổi gặp lớp đầu

tiên của quãng đời sinh viên và đó cũng chính là ngày mà tôi gặp cô. Cô đứng đó đón chúng tôi với một nụ cười hiền từ và toả sáng, bỗng nhiên tôi thấy cô đẹp và dễ thương vô cùng. Có lẽ cũng chính vì sự gần gũi, thân thiện của cô mà tôi cảm thấy không khí xung quanh dường như không còn xa lạ nữa mà ấm áp, thân thuộc đến lạ thường. Cô trò chuyện, hỏi han chúng tôi đủ thứ, rồi cô động viên an ủi chúng tôi, cô nói chúng tôi cứ yên tâm, lo học cho tốt, nếu có gì khó khăn thì cứ hỏi cô, cô sẽ giúp đỡ hết lòng.

Rồi những ngày sau đó cô luôn đồng hành bên chúng tôi, cô dạy cho chúng tôi làm thế nào để học hiệu quả ở đại học, cô chia sẻ cho chúng tôi kinh nghiệm học tập của cô, cô dạy cho chúng tôi làm sao để có thể sống tốt tại thành phố, làm sao để có thể tránh xa được các tệ nạn xã hội, làm sao để sống đúng chất của một sinh viên... Khác với những thầy, cô trước đây của tôi, thay vì ngày ngày dạy chúng tôi phải lo học “Học, học nữa, học mãi”, không nên chơi bời mà phải lo học thật chăm chỉ, thì cô lại dạy chúng tôi rằng: “Các em là sinh viên rồi, sau này ra ngoài không phải học giỏi là các em có thể thành công mà các em còn phải biết rất nhiều

thứ ngoài kiến thức sách vở, các em còn cần phải biết cách chơi theo cách của những dân chơi, các em phải biết triết lý sống theo cách của các triết gia, các em phải biết khéo léo như những nghệ sỹ... Chính vì thế, ngoài việc ngày nào cũng chăm chú học học học thì các em hãy đi ra ngoài, đi chơi, đi khắp mọi nơi để biết được thế giới bên ngoài rộng lớn và muôn màu như thế nào, đó mới chính là trường học cần thiết cho các em. Ngoài giờ học, các em hãy tham gia các hoạt động Đoàn – Hội trong và ngoài trường để các em có thêm nhiều kỹ năng và mối quan hệ, đó chính là công cụ, là lợi thế giúp cho các em thành công sau này.” Quả đúng như lời cô dạy, giờ đây chúng tôi nhận ra trong công việc cũng như trong cuộc sống mỗi người cần rất nhiều thứ chứ không phải chỉ cần có kiến thức sách vở là đủ. Trong suốt 3 năm qua, ngoài giờ học ra thì cô và lớp tôi cũng rất hay đi chơi, rất hay tụ họp cùng nhau, một phần là để gặp gỡ, trò chuyện, giảm căng thẳng, gắn kết thêm tình cảm, nhưng quan trọng hơn cả, là chúng tôi được gần gũi với cô, được cô tư vấn giúp đỡ những vấn đề khó giải quyết, được cô chỉ dạy cho rất nhiều điều thú vị. Tôi còn nhớ những buổi không có tiết học, chúng tôi

thường đi tìm cô và ngồi “tám” với cô cả giờ đồng hồ, chúng tôi nói chuyện trên trời dưới đất, tâm sự với nhau bất kỳ chuyện gì từ việc học tập tới chuyện tình cảm cá nhân, những lúc như thế tôi cảm giác cô như là người bạn, người chị của chúng tôi vậy. “Ôi ! Sao cô có thể dễ thương đến thế”.

Giờ đây, khi sắp sửa ra trường rồi, sắp phải xa cô rồi, trong lòng chúng tôi lại có cái gì đó gọi là không nỡ, không đành lòng, chúng tôi sẽ nhớ lắm những kỷ niệm, những giây phút bên nhau, những lúc trò chuyện quên thời gian, những lúc vui buồn bên nhau, những điều cô đã dạy, và tôi, tôi sẽ nhớ lắm người cô, người chị thân yêu đó của tôi.

Tôi chỉ muốn nói một điều rằng: “Cô ơi, em yêu chị lắm!”.

Họ tên: Nguyễn Thị Dịu

MSSV: 12109007

Khoa Công nghệ May & Thời trang

Email: Nguyendiuspkt94@gmail.com

HAI CÔ BẠN CỦA TÔI

Rời ghế trường Trung học để đến với giảng đường Đại Học là một bước ngoặt thay đổi nhiều thứ trong cuộc đời tôi. Trong số đó, điều làm tôi trải qua nhiều cung bậc cảm xúc nhất chính là gặp hai cô bạn Như Quỳnh và Diễm Phượng.

Ngày đầu tiên tôi đến trường, tôi mang trên vai hành trang là một chiếc balo mới toanh với không quyển vở. Đại Học Sư Phạm Kỹ Thuật TPHCM mở ra cho tôi một ước mơ và hoài bão lớn lao: “Bốn năm sau tôi sẽ trở thành một nhà giáo đỉnh đạc và uy nghiêm để giáo dục nên những thế hệ mới tài đức vẹn toàn và tạo ra những thành công mới cho xã hội”. Mang khát khao cháy bỏng đó, tôi tự nhủ, từ giờ với mình chỉ có học. Không bạn thân, bạn bè thậm chí xã giao cũng không. Vì tình bạn thân thiết nhất của tôi đã đặt vào những ngày tháng ở ngôi trường cấp ba thân yêu. Ba năm đi học cấp ba tôi chỉ có 1 cô bạn thân để chia sẻ mọi buồn vui, giận hờn. Tính tôi rất dễ gần, tuy nhiên, với tôi ranh giới giữa bạn thân và bạn là vô cùng rõ ràng và cứng nhắc. Đó là lý do tại sao tôi ít bạn thân và khi rời trường phổ thông tôi đã đặt hai chữ tình

bạn lại nơi đó cùng với cô bạn thân duy nhất của mình. Tuy nhiên “Người tính không bằng trời tính”. Tôi chẳng bao giờ nghĩ và tin rằng tại ngôi trường SPKT này tôi lại có thêm bạn thân, mà không phải chỉ một mà là hai. Với tôi - một sinh viên chuyên ngành anh văn thì hai đã là nhiều, nhiều lắm rồi.

Cái ngày đầu tiên định mệnh ấy đã cho tôi gặp hai cô bạn này. Tiết học đầu tiên của chúng tôi là Giáo dục thể chất. Chúng tôi ra sân bóng, tại đó tôi đã gặp Phượng và Quỳnh. Cái ấn tượng đầu tiên khi tôi thấy hai đứa nó là không có ấn tượng gì cả. Vì lớp quá đông và tất cả đều là lần đầu tiên gặp mặt nên chẳng đứa nào biết và nhớ đứa nào. Thế rồi số phận đẩy đưa để chúng tôi có cơ hội gần và thân nhau hơn.

Phượng là lớp trưởng và tôi là lớp phó. Nên tôi phải đu theo nói chuyện với Phượng để biết xem lớp phó nên làm gì khi lớp trưởng vắng mặt. Chính vì vậy, nên tôi đã bắt chuyện và giao tiếp với Phượng nhiều hơn. Ấn tượng của tôi sau khi tiếp xúc với Phượng là, Phượng nói chuyện hợp gu với tôi vô cùng và ngoài ngoài hình thì lại dễ

thương, xinh xắn nữa. Dáng người cân đối cộng thêm gương mặt “cute” khiến Phượng thêm nổi bật và được chú ý. Tôi chưa hề nghĩ rằng có một ngày chúng tôi lại trở thành bạn thân. Cứ mỗi lần nhìn Phượng, trong đầu tôi lại hiện ra suy nghĩ: “Ước gì mình xinh như Phượng nhỉ, thế thì mình không ế đến bây giờ rồi.” Phượng là một cô bạn thông minh, nhạy bén và đa tài. Sau vài lần ngồi chung bàn trên lớp, chúng tôi dần cởi mở với nhau và thân nhau hơn. Rồi Phượng kể tôi nghe và gia đình Phượng. Khi nghe Phượng kể thì tim tôi như bị bóp nghẹn vì biết mẹ Phượng bị bệnh nan y không có thuốc chữa và có thể ra đi bất cứ lúc nào. Hiện tại mẹ chỉ có thể dùng thuốc để níu giữ sự sống. Kể từ khi biết chuyện, tôi nghĩ về Phượng nhiều hơn để rồi tôi thêm nỗ lực phục Phượng, vì nếu tôi trong hoàn cảnh đó, tôi sẽ không mạnh mẽ, nghị lực như Phượng để học đến Đại Học và sống lạc quan như vậy. Hỏi Phượng, Phượng trả lời rằng Phượng đang sống tốt không chỉ vì riêng Phượng mà còn vì cả gia đình Phượng, đặc biệt là mẹ Phượng. Làm sao mẹ Phượng vui vẻ để thêm khỏe và kéo dài được sự sống khi nhìn thấy Phượng bi quan, sầu não mà buông lơ việc học! Câu nói đơn giản nhưng lại không hề đơn giản trong ý

nghĩ này khiến tôi phải nhìn nhận lại bản thân. Tôi được sống trong một gia đình có bố mẹ khỏe mạnh cùng một em trai khá khỉnh. Vậy mà mỗi khi tôi bị bố mẹ la mắng trách phạt là tôi lại than thân trách phận: “Sao tôi khổ vậy trời”, rồi lại suy nghĩ bi quan và có vài lần nghĩ đến cái chết. Cái suy nghĩ khờ khạo của trẻ con đó đã tan biến khi tôi được tiếp xúc và nghe câu chuyện về mẹ của Phượng. Kể từ đó, tôi thêm yêu đời hơn, có niềm tin và khát khao sống mãnh liệt hơn bao giờ hết. Tôi đã trưởng thành hơn trong suy nghĩ nhờ Phượng.

Quỳnh- một cô bạn có vóc dáng nhỏ bé đến nỗi Quỳnh mà đi sau tôi hay Phượng là chẳng ai nhìn thấy Quỳnh cả. Thật sự mà nói, thì ban đầu tôi chẳng có xiu xiu ấn tượng nào về Quỳnh, thậm chí tôi mất khá nhiều thời gian để nhớ họ tên của nó. Mãi cho đến khi tôi nhìn thấy Quỳnh chơi cùng một nhóm bạn khác nhưng luôn bị lợi dụng và phân biệt đối xử, tôi mới để ý đến Quỳnh và nói chuyện. Tôi hỏi Quỳnh có biết người ta đang lợi dụng Quỳnh không, Quỳnh trả lời là biết. Tôi hỏi Quỳnh tại sao lại im lặng và cam chịu như vậy, Quỳnh trả lời là vì Quỳnh muốn có bạn, Quỳnh rất ít bạn. Nghe Quỳnh nói mà tôi ghen cả lòng. Từ đó,

tôi tự xem mình như là một nữ anh hùng đứng ra để bênh vực và tách Quỳnh ra khỏi nhóm bạn đó rồi dần trở nên thân thiết với Quỳnh. Quỳnh là một cô gái hiền lành, cam chịu và khá duyên dáng với hai má lúm đồng tiền. Quỳnh có thể làm mọi điều bạn bè nhờ vả hay yêu cầu mà không than van nửa lời. Cũng chính vì thế mà nhiều khi Quỳnh bị chèn ép. Vậy nên, tôi lại càng muốn che chở cho Quỳnh hơn và cũng chính tôi là người kéo Quỳnh với Phượng lại gần nhau để rồi có ba đứa bạn thân của ngày nay. Ở nhà Quỳnh cũng là một người con đảm và một người chị tốt. Quỳnh có thể giúp đỡ và hy sinh cho người khác mà không đòi hỏi gì. Đó là điều mà cả tôi và Phượng không thể làm được. Quỳnh kiên nhẫn, bình tĩnh trong mọi tình huống mà một đứa nóng nảy như tôi cần phải học hỏi nhiều. Quỳnh luôn lắng nghe tôi tâm sự giải bày và quan tâm đến tôi và Phượng vô vàn. Quả thật Quỳnh là một người bạn chân thành, tốt bụng mà tôi phải trân trọng.

Từ khi thân nhau, chúng tôi chia ngọt sẻ bùi, ăn chung hộp cơm, mút chung cây kẹo, uống chung chai nước. Đó là niềm vui và hạnh phúc của chúng tôi. Có những khi mẹ Phượng nguy kịch, chúng tôi đã khóc cùng nhau, hay

những khi Quỳnh gặp khó khăn trong học tập chúng tôi cùng giúp đỡ, và cũng có khi hai đứa nó đã giúp tôi vượt qua thử thách trong cuộc sống khi gia đình tôi khó khăn. Đi đâu chúng tôi cũng có một bộ ba mà nhiều thầy cô cũng phải nhớ mặt. Quỳnh và Phượng đã đem đến cho tôi một tình bạn đẹp để tôi có thêm động lực học tập và phấn đấu vì tôi biết dù có khó khăn thì tôi còn bạn. Tôi đã từng đọc được một bài thơ của tuổi học trò đâu đó mà tôi không nhớ rõ, tôi muốn gửi đến Phượng và Quỳnh bài thơ sau để mãi nhớ về nhau dù sắp tới đây mỗi đứa sẽ có một phương trời riêng, một hạnh phúc riêng:

*“Tôi với bạn như hai hằng đẳng thức
Sống bên nhau như hai vế phương trình
Khi xa nhau tình cảm bình phương nhé
Hẹn ngày gặp lại ta sẽ chứng minh
Sắt dù mòn trong lòng a xít
Muối dù tan trong dung dịch ba giờ
Tôi với bạn như hóa trị hi đrô
Khi mất đi còn thu thêm điện tử.”*

Tên: Vương Thị Thùy Dung

Khoa: Ngoại Ngữ

MSSV: 12950014

Email: cm.3h.na@gmail.com

NGƯỜI GIỮ LỬA SỰ PHẠM

Tôi còn nhớ hôm ấy là sáng thứ ba của tuần đầu, tôi học môn Tâm lý học do cô Hoàng Thị Thu Hiền giảng dạy vào ba tiết đầu, và cũng chưa được biết cô là ai. Tôi nóng lòng muốn học môn này, vì nghe tên đã thấy hấp dẫn. Nhưng thật không may, tôi đến lớp trễ vì không có chỗ gửi xe đạp, chắc là do có vấn đề gì đó giữa nhà trường và nhà xe. Bước đến lớp cũng đã trễ khoảng hai mươi phút. Tôi nhận ra cô, đây chính là giảng viên của khoa Sư phạm Kỹ thuật mà tôi đã gặp trong buổi sinh hoạt đầu khóa. Trong buổi đó, tôi rất ấn tượng với cách nói chuyện, giọng nói của cô ngân vang, khi cao khi thấp, phải nói là nghe rất hay và đầy sức thuyết phục. Tôi được biết cô là người Hà Nội “Đi Hà Nội mua cái lồi về lấu com lếp”, cô đã bám trụ cái nghề dạy học này mấy chục năm rồi, từ cái thời khi cô mới ra trường tốt nghiệp ngành tâm lý ra khó xin việc, nếu học toán, lý, hóa, vẫn còn dễ phân công, nên “chỉ có người dân tộc mới cần đến tâm lý” đến xã hội phát triển như hiện nay thì “người người học tâm lý, nhà nhà học tâm lý”.

Được gặp cô, được học cô quả là một hạnh phúc, như một ước mơ trở thành hiện thực. Cô cũng đã ngoài 50 tuổi rồi, nhưng mắt vẫn còn tinh chưa đeo kính lão mỗi khi vào lớp, tóc bông bông chấm vai còn đen mà chưa cần nhuộm. Tôi thích nhìn thấy cô đến lớp với bộ áo dài, đứng chất sự phạm. Và cả học kỳ ấy cô đều đến lớp với bộ áo dài, vì cô nghĩ “thay đổi trang phục liên tục sẽ làm phân tán chú ý của sinh viên khi nghe giảng”.

Mỗi tuần đi qua với những bài học, từ những khái niệm cơ bản ban đầu về tâm lý như, quá trình tâm lý (cảm giác, tri giác,...đến xúc cảm, tình cảm); trạng thái tâm lý; thuộc tính tâm lý (xu hướng, tính cách, khí chất, năng lực...), mỗi ngày cứ lớn dần theo những lời giảng nhiệt tình của cô. Những suy nghĩ ban đầu của tôi khi học xong môn này là nhìn mặt một người và có thể đoán biết được suy nghĩ, tính cách, hiểu về người đó. Nhưng không phải vậy, chúng tôi học cái nền tảng, học những “viên gạch”, những “bức tường” tâm lý để xây dựng nên tòa lâu đài Tâm lý học

về sau này. Cô nói với chúng tôi, trước năm 1995, Tâm lý học là một trong những môn “dũng sĩ diệt sinh viên” vì sinh viên rớt rất cao, ví như, “Trăm năm Kiều vẫn là Kiều, sinh viên thi lại là điều tất nhiên”, có những sinh viên học và thi môn này đến lần thứ 11 mới qua. Trong giờ dạy, cô thường hay kể chuyện thực tế, kể các câu chuyện về các nhà bác học như Newton, Edison, Einstein, Gagarin,...chúng tôi bị cuốn hút vào câu chuyện của cô, chìm sâu trong cái giọng nói rõ ràng, ngân vang xa đến “năm giảng đường” cũng có thể nghe thấy. Cô kể trước đây cô thi tốt nghiệp phổ thông trung học vẫn có ba điểm thôi, mà giờ nói được như thế đấy”. Cô hay kể cho chúng tôi nghe về thời sinh viên cô học, gia đình, công việc,...Cô có trí nhớ “kinh” lắm, nhớ rõ ràng và chi tiết. Cô dạy về tác phong sư phạm sao cho phù hợp, cách lau bảng, ăn mặc, đặc biệt là cô khả năng đứng giảng suốt giờ dạy.

Một học kỳ thấm thoát cũng trôi qua, mọi người nghĩ về môn học này như thế nào thì tôi không thể biết được, còn riêng tôi, nó cũng nhẹ nhàng, chỉ là chú ý lắng nghe, rồi thường xuyên xem bài, vậy là qua môn. Và kết quả môn

học này của tôi phải nói là khá tốt.

Một học kỳ mới lại bắt đầu, không còn được học cô nữa, tôi cảm thấy trống vắng, thiếu đi một cái gì đó thân thuộc lắm. Rồi một chiều thứ hai, tôi đi ngang qua giảng đường khu A, nghe thấy giọng cô, tôi mừng cuống quýt. Tôi ngồi vào ghế đá, chăm chú lắng nghe, say sưa theo bài giảng như ngày nào. Cũng trầm tư, cũng bật cười “... Nào là gương mặt của Gagarin khi ngồi nghe giảng giống như một cái đồng hồ sinh học, tức chỉ nhìn vào gương mặt Gagarin đoán biết vị giáo sư nào giảng hay, vị giáo sư nào giảng dở”, “Nào là Vonte phản ứng nhanh, nhạy trước các tình huống, lưỡi không xương trăm đường lắt léo”,... Nhớ lúc trước cô nói “mỗi lúc sinh viên bật cười ồ lên, cô phải tranh thủ nuốt nhanh nước bọt rồi nói tiếp, vì lúc đó sinh viên không chú ý”, cô giảng giọng to,cao vút, cũng nhấn, cũng nhá. Và những buổi thứ hai sau đó, tôi vẫn đến, vẫn ngồi bên ghế đá, cạnh cửa sổ phòng cô đang dạy.

Một buổi chiều thứ hai lại đến, cũng như mọi khi, tôi đến và ngồi ở ghế đá gần phòng cô dạy để nghe cho rõ. Tôi đợi, đợi lâu lắm mà không thấy ai đến, cô cũng không đến, cửa mở nhưng

vắng lặng. Tôi bước lại gần, có một chút bối rối, ngỡ ngàng “hay lớp đã chuyển sang phòng khác?”. Tôi đứng đó, sau một hồi suy nghĩ rồi chợt nhận ra đã là tuần mười sáu rồi. Buồn mà bước đi trên con đường lát gạch màu vàng đất đã phủ đầy rêu phong, nắng đã tắt. Bàn thần và cả nuôi tiếc “nhanh quá, vậy là hết một học kỳ nữa rồi”.

Cũng lâu lắm rồi không được nghe giọng của cô, bài giảng của cô, nhiều lúc nghĩ lại thấy nhớ vô cùng. Mỗi lần gặp cô, cũng chỉ biết chào cô bằng một nụ cười và cái gật đầu kính trọng, tôi giống cô ở cái điểm “sợ giáo viên”.

Ngày 20/11 sắp đến, là dịp để tri ân những thầy cô, những người lái đò thầm lặng đưa chúng ta đến với bến bờ của tương lai. Không biết nói gì hơn, tôi xin được gửi đến cô Thu Hiền một lời chúc sức khỏe, niềm vui, cùng một lời tri ân sâu sắc nhất. “Em sẽ mãi nhớ về cô_người không chỉ giữ mà còn truyền đi ngọn lửa sư phạm cho bao thế hệ sinh viên”.

Họ và tên: Huỳnh Văn Hiếu

MSSV: 12142081

Khoa: Điện-Điện tử

Email: 12142081@student.hcmute.edu.vn

NGƯỜI GIÁO VIÊN TƯƠNG LAI.

Thủ Đức, 20/10/2015

Gửi cho tôi - Người giáo viên tương lai.

Em viết lá thư này khi đang là một sinh viên đại học và chỉ mai đây thôi em sẽ trở thành một người thầy. Trong lòng em đang chắt chứa rất nhiều suy nghĩ về người thầy đó có lẽ là hình ảnh tưởng tượng về chính mình trong tương lai. Và hai năm sau em sẽ ra trường và có thể trở thành một người giáo viên như em hằng mong đợi, thế nhưng vẫn còn đó nơi em những băn khoăn về những phẩm chất và năng lực cần có của một người thầy, và câu hỏi “Đâu là thước đo giá trị cho một người thầy?”

Thầy ạ! Em sẽ kể cho thầy nghe về ước mơ của một cậu bé tỉnh lẻ, sinh ra và lớn lên ở một vùng quê xa xôi của dải đất miền Trung nghèo khó. Đã từ rất lâu rồi, khi cậu bé ấy còn là một học sinh tiểu học, cậu hơn bạn bè cùng trang lứa là may mắn được cấp sách đến trường theo đuổi con chữ. Sự nghèo khó, cái khắc nghiệt của thời tiết chưa bao giờ làm cậu chùn bước trên con đường học tập của mình. Ba cậu

chỉ nói với cậu một câu rằng: “Ba mẹ chẳng lo cho con được nhiều, nhưng sẽ cố gắng bằng mọi giá cho con được ăn học để con tự nuôi lấy bản thân sau này”. Câu nói ấy chính là động lực để ngày ngày cậu bé đến trường và nỗ lực học tập. Và có lẽ không dừng lại ở đó, cậu bé nuôi ước mơ trở thành một thầy giáo, bởi lẽ, cậu không muốn sau này phải nhìn thấy hình ảnh những cô bé, cậu bé kém may mắn như những người bạn thuở xưa của mình không được cấp sách đến trường, không biết đến con chữ trong sách vở. Vượt qua cả một chặng đường dài, mười hai năm học kết thúc, cậu thi đậu đại học và mở toang cánh cửa ước mơ của bản thân bao lâu nay, để hôm nay cậu bé ấy được ngồi trong giảng đường của trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật, vẫn mãi mê theo đuổi ước mơ của mình... Cậu bé ấy chính là em!

Thầy có biết không? Em đã cố gắng rất nhiều vì ước mơ của mình, thế nhưng cho đến hôm nay, khi đã đi được nửa chặng đường đại học mà em vẫn chưa tìm được câu trả lời cho câu hỏi “Để trở thành một người thầy tốt, bản thân cần có những năng lực và phẩm chất gì?”. Đó có lẽ là câu hỏi mà không riêng gì em mà tất cả các bạn sinh viên sư phạm – Những người giáo viên tương lai luôn đặt ra trong đầu mình.

Trong một cuộc nói chuyện với học sinh, Chủ tịch Hồ Chí Minh đã dạy: “Người có tài mà không có đức là người vô dụng. Người có đức mà không có tài thì làm việc gì cũng khó”. Câu nói ấy của Bác không dừng lại ở việc so sánh giữa tài và đức mà nó còn nêu lên một quan điểm vô cùng sâu sắc rằng: Con người ta dù ở bất kỳ ngành nghề, lĩnh vực nào, không phân biệt địa vị, cấp bậc, không so sánh già trẻ lớn bé, giới tính... đã sống và làm việc không ít thì nhiều cũng cần phải có tài lẫn đức. Bởi lẽ, đó là những giá trị căn bản và cốt lõi nhất của mỗi người. Và đặc biệt hơn đối với một người thầy thì tài và đức là cái quan trọng hơn cả.

“Đức” đối với một người thầy mà nói, chính là đạo đức nghề nghiệp, là

đức độ..., rõ hơn, có thể hiểu đạo đức của một người giáo viên chính là lòng nhân ái, tình yêu nghề, biết ứng xử nhân từ, dùng hành động của bản thân để cảm hóa và giáo dục con người. Thế nhưng có đức không thôi là chưa đủ mà đức cần phải đi đôi với tài. “Tài” ở đây là tài năng, là tri thức và khả năng sư phạm. Người thầy được kính trọng bởi lẽ họ có tri thức dồi dào, chuyên sâu. Người thầy là người luôn tích cực tìm hiểu và mở rộng vốn tri thức của mình, quan trọng hơn cả là họ không giữ hiểu biết đó cho riêng mình mà sử dụng khả năng sư phạm cùng với cái tâm nghề nghiệp để đem đến những bài học thú vị cho học sinh, đưa học sinh đến những chân trời tri thức mới mẻ. Từng trang sách mở ra ta đến gần với nguồn tri thức mới, thế nhưng nếu không có người lật sách ra giảng giải và nói cho ta biết sách gửi gì cho ta thì sẽ không có bất kỳ một cánh cửa nào hé mở. Chẳng thế mà, từ ngàn xưa cha ông ta đã khẳng định: “Không thầy đố mày làm nên” hay như Ngạn ngữ Trung Quốc có câu: “Một gánh sách không bằng một người thầy giỏi.”

Có lẽ là một người giáo viên tương lai em cần phải đặt cả tài và đức của

mình vào công việc. Vì chỉ có toàn tâm toàn ý cho sự nghiệp trồng người, không một chút vụ lợi thì em mới thực sự trở thành một người thầy đúng nghĩa. Bản thân cần phải biết lấy đức độ làm nền tảng, tri thức bản thân làm động lực và tài năng sư phạm là phương tiện hữu hiệu để đưa học sinh đến những bến bờ mới của tri thức.

Thế nhưng thầy ơi! Thực tế xã hội vẫn còn một bộ phận nhỏ những con người mang danh nhà giáo, mang tiếng là một người thầy nhưng lại có những hành động đi ngược lại những chuẩn mực đạo đức cho phép. Nhà văn Nam Cao có câu: “Sự cầu thả trong bất cứ nghề gì cũng là một sự bất lương”. Sự cầu thả trong nghề y có thể giết chết cả trăm mạng người, sự cầu thả trong điều tra tội phạm có thể quy tội oan cho một con người, và hơn bao giờ hết, sự cầu thả trong giáo dục sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng mà ít ai ngờ tới, hậu quả này tuy không cướp đi mạng người nhưng nó sẽ gặm nhấm và đưa một đất nước đến bờ vực sụp đổ. Chính điều này cho ta rõ thấy tầm quan trọng của giáo dục đối với một đất nước và tầm quan trọng của người giáo viên trong sự nghiệp giáo dục. Cũng vì lẽ đó mà

"Nhân cách của người thầy là sức mạnh có ảnh hưởng to lớn đối với học sinh, sức mạnh đó không thể thay thế bằng bất kỳ cuốn sách giáo khoa nào, bất kỳ câu chuyện châm ngôn đạo đức, bất kỳ một hệ thống khen thưởng hay trách phạt nào khác." Usinxki.

Nghề giáo đúng là một nghề đặc biệt trong xã hội, bởi “sản phẩm” của nghề đó là con người có nhân cách, có kiến thức và kỹ năng chuyên môn. Vì vậy, nghề giáo không phải là nghề lao động giản đơn mà đòi hỏi các thầy cô giáo vừa có tâm huyết, vừa nắm vững kiến thức chuyên môn và phương pháp sư phạm, vừa là tấm gương mẫu mực về mọi mặt cho học sinh noi theo. Chỉ những người thầy có đầy đủ năng lực về tri thức và đạo đức mới có thể xây dựng nên những thế hệ học sinh chất lượng, làm tiền đề phát triển cho cả một dân tộc.

Theo Gôlôbôlin "Nếu người kỹ sư vui mừng nhìn thấy cây cầu mà mình vừa mới xây xong, người nông dân mỉm cười nhìn đồng lúa mình vừa mới cấy, thì người giáo viên vui sướng khi nhìn thấy học sinh đang trưởng thành, lớn lên.". Công hiến của người thầy là sự cống hiến thầm lặng, sự hy sinh của

người thầy là đáng trân trọng hơn cả. Nghề giáo viên rất xứng đáng được xem là: “Nghề cao quý nhất trong các nghề cao quý, nghề sáng tạo nhất trong các nghề sáng tạo”. Vinh dự là thế, tự hào là thế, nhưng trách nhiệm của những người thầy cũng không kém phần lớn lao và nhiều trăn trở, làm sao để hình ảnh của người thầy mãi là hình ảnh khuôn mẫu và mẫu mực nhất, mỗi lời nói hành động của thầy chính là thước đo giá trị đạo đức, luôn xứng đáng là tấm gương sáng cho lớp lớp thế hệ noi theo, để xã hội mãi tôn vinh, như Comenxki nhà giáo dục Tiệp khắc từ thế kỷ 18 đã nói: "Dưới ánh mặt trời không có nghề nào cao quý hơn nghề dạy học ." và để người thầy mãi là người dạy cho ta phương cách sống đàng hoàng tử tế.

Em mong rằng mười năm sau khi thầy mở chiếc hộp này ra thầy có thể đọc được những suy nghĩ của một sinh viên sư phạm viết về sự mong đợi của mình trong tương lai. Và tin chắc rằng thầy đã có những suy nghĩ và trải nghiệm sâu sắc trên con đường “trồng người” của mình. Những suy nghĩ lúc này ắt sẽ còn non nớt, nhưng thầy sẽ thấy và thầy sẽ mỉm cười.

Chào thầy, em tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình đây...!

Mở hộp thời gian sau mười năm!

... ngày ... tháng ... năm ...

Họ và tên: Phan Huỳnh Hữu Tuyển

MSSV: 13149208

Khoa: Xây dựng và Cơ học Ứng dụng

Email: Phanhuynh6395@gmail.com

SỰ PHẠM KỸ THUẬT TÔI YÊU

Lần đầu tiên tôi đặt chân lên Thành phố Hồ Chí Minh là vào một buổi chiều mưa. Mưa miền Nam, mưa Thành Phố Hồ Chí Minh. Mưa giăng mắc dang trào cảm xúc nổi lòng tôi. Vào một ngày ba năm về trước, tôi một mình bước qua cánh cổng sắt của trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Thành phố Hồ Chí Minh dự thi vào ngành Công Nghệ Kỹ Thuật Cơ Điện Tử, khoa Cơ Khí Chế Tạo Máy. Trước đây vào khoảng thời gian chọn lựa tên ngôi trường để bước chân vào cánh cửa đại học, tôi đã quyết định đăng kí thi cả khối A và khối B vào trường này. Nhiều bạn bè thắc mắc nhưng tôi cũng chỉ mỉm cười và tôi vẫn quyết định dự thi vào đây, có lẽ do tôi có nhân duyên với hai từ “ Kỹ thuật”, và cũng có lẽ là cái tên trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật đã để lại ấn tượng rất đậm đối với mình. Vì ước mơ từ nhỏ của tôi là được đứng trên bục giảng, tôi rất trân trọng nghề giáo. Có lẽ vì vậy, khi thi đậu vào trường tôi đã đăng kí vào học ngành Sư phạm Kỹ thuật Cơ điện tử. Một sự kết hợp hài hòa cho niềm đam mê kỹ thuật, niềm tự hào về nghề giáo của mình.

Một khung cảnh khác hẳn so với dự cảm của tôi ban đầu. Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật không nằm ở khu vực tập trung các trường đại học hay nằm sâu ở đoạn đường nào đó như trước đây tôi hằng nghĩ. Nó lại nằm ngay ở một ngã tư lớn của Quận Thủ Đức (Ngã tư Thủ Đức), bên cạnh một Xa lộ Hà nội ồn ào, tấp nập xe cộ. Bao quanh ngôi trường, phía cổng chính là đường Võ Văn Ngân (Số 1, Võ Văn Ngân), phía sau lại là đường Hoàng Diệu, luôn ồn ào và tấp nập. Một khung cảnh hiện đại phù hợp với nhịp sống hối hả của Thành phố Hồ Chí Minh.

Dòng chữ Đại học Sư phạm Kỹ thuật Thành Phố Hồ Chí Minh nằm hiên ngang trước cổng trường đập vào mắt tôi. Ấn tượng đầu tiên của tôi là dòng chữ ấy, dù vào lúc ấy nó không to và đẹp, nhưng với tôi, một cậu học sinh nhỏ bé đứng trước cánh cổng ngôi trường mình mơ ước, lúc ấy không còn gì hạnh phúc bằng. Không chỉ lúc ấy mà ngay cả trong suốt ba năm theo học ở Khoa Cơ khí Chế tạo máy vừa qua và có thể mãi sau này cũng vậy. Và hiện

tại, ấn tượng ấy còn mạnh mẽ hơn khi trên Tòa nhà trung tâm (Trung tâm hành chính của trường) ở hai hướng đường Võ Văn Ngân và Xa lộ Hà nội dòng chữ “ Trường Đại Học Sư phạm Kỹ thuật thành phố Hồ Chí Minh” được nằm hiên ngang trên đỉnh tòa nhà. Khi màn đêm buông xuống, dòng chữ ấy sáng lấp lánh trên đỉnh tòa nhà như lá cờ đỏ sao vàng đang tung bay giữa lòng thành phố. Một điểm nhấn ấn tượng góp phần tạo nên sự khác biệt cho ngã tư Thủ Đức với các ngã tư khác trong thành phố. Tôi rất tự hào khi hòa cùng dòng người trên đường phố và cảm nhận rất rõ về điều đó.

Và chính tại ngôi trường này, khoảng không gian bé nhỏ ấy nhưng ắp đầy kỷ niệm, đầy ắp đầy tình cảm với thầy cô, với bạn bè, trong suốt ba năm học qua của tôi.

Tâm lý học là môn nghiệp vụ sư phạm đầu tiên tôi học, và là môn tôi thích học nhất vì tôi đã cảm nhận được những cái hay, lý tưởng sống cao đẹp trong các giờ giảng của cô Hoàng Thị Thu Hiền. Dáng cô hơi “nặng nề” nhưng đối với tôi cô lại rất nhỏ nhắn, cô luôn toát lên vẻ nhanh nhẹn, hài hước. Tôi luôn cảm thấy thoải mái trong mọi

tiết mà cô đứng lớp. Ít ai làm được điều đó như cô, khi đó là những bài học về tâm lý rất dễ là liệu thuốc ngủ hiệu quả cho sinh viên. Tôi ấn tượng nhất với sự thẳng thắn của cô, những lời chia sẻ thật tâm về kinh nghiệm, về tình cảm. Câu nói đầu tiên cô bắt đầu bài giảng, đó là câu nói tôi ấn tượng nhất: “Đối với cô trong môn tâm lý học này, từ bài học đầu tiên đến bài cuối cùng, khi miệng cô đã nói đến tình yêu là cô chỉ đề cập đến tình yêu giữa nam và nữ”. Có lẽ không liên quan, nhưng đó không phải là đùa, nó vừa kích thích hứng thú cho sinh viên, lại vừa chứa đầy ý nghĩa bài học. Một cách truyền giảng dễ tiếp nhận thông qua những gì gần gũi nhất. Tôi luôn tôn trọng và yêu quý cô. Một nhà giáo chân chính của lòng tôi.

Rồi những giờ học môn chuyên ngành cũng đến. Các thầy, cô không chỉ dạy về kiến thức sách vở mà còn dạy những bài học kinh nghiệm của bản thân khi bước vào môi trường chuyên nghiệp. Giúp chúng tôi tự tin hơn khi truyền dạy lại kiến thức cho những học trò của mình sau này.

Tôi còn nhớ hai năm về trước, ngày kỷ niệm trường Đại học Sư phạm Kỹ

thuật tròn 50 năm tuổi. Có thể nói, đây là ngày vui nhất trong cuộc đời sinh viên của tôi. Ngay từ sáng sớm mọi người đã xôn xao, nhộn nhịp chuẩn bị cho một ngày đại lễ mà 50 năm mới có một lần. Cựu sinh viên cùng các thầy cô và sinh viên trong trường đã làm nên một ngày lễ thực sự trọng đại. Và cũng là lần đầu tiên tôi được nếm thử những món ăn đặc biệt từ các bạn khoa Kinh tế Gia đình nấu. Đúng là một bữa tiệc thịnh soạn ngay giữa khuôn viên nhà trường. Một ngày hội Văn hóa ở trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật.

Rồi ngày ra trường cũng gần kề, những mùa thi, những mùa hè xanh tình nguyện mang trên mình tấm áo của trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật, các buổi liên hoan văn hóa văn nghệ, ... Những kỉ niệm, khi ngồi một mình ở bãi cỏ trước tòa nhà trung tâm, một cảm giác tôi không diễn tả nên lời, nhìn các bạn ngồi xung quanh tụ họp sau giờ học, nhìn các bạn ra vào ở cổng trường, nhìn lên tòa nhà trung tâm sao hãnh diện quá. Hay vào mùa của những cây vú sữa kết trái, niềm lạc quan trào dâng. Hay đến mùa hoa Hoàng hậu trở bông, lần đầu tiên khi nhìn thấy hoa Hoàng hậu khoe sắc ở trường, tôi vô cùng ngỡ

ngàng trước màu vàng ươm, sáng rực của nó, nhất là ở khu A. Chưa lần nào, tôi thấy hoa Hoàng hậu lại khoe sắc rực rỡ như năm đó. Không chỉ ở trường tôi mà ngay cả những ai bước vào trường cũng phải ngất ngây trước vẻ rực rỡ của loài hoa này. Hoa Hoàng hậu kết thành từng chùm nặng trĩu và rủ xuống như những chiếc chuông gió trông thật đẹp. Loài hoa này lại tỏa mùi thơm thoang thoang rất quyến rũ. Một sự uyển chuyển cần thiết cho một ngôi trường kỹ thuật đầy khô cứng. Tạo không khí học tập thoải mái cho sinh viên và giảng viên. Rất nhiều, rất nhiều kỉ niệm đẹp được lưu giữ bằng những khung hình đẹp bên loài hoa này. Nó cũng làm tôi nhớ đến quê mình, hai bên đường hoa Hoàng hậu trải dài khoe sắc. Một sự áp áp khiến tôi càng gắn gũi, gắn kết với mái trường này hơn. Tất cả điều đó sẽ là hành trang theo tôi đi suốt cuộc đời này, sẽ tạo thêm cho tôi niềm tin để vững bước vào đời. Tất cả sẽ làm lòng mình thanh thản, người ngoài đi trong cuộc sống đô hội xô bồ, tấp nập với vòng xoáy khốc liệt thường ngày của cơm áo gạo tiền mỗi khi mình nhớ về ngôi trường thân thương ấy.

Thời gian như “Bóng câu qua cửa

sổ”. Bốn năm rưỡi trôi qua như một chớp mắt, như là thoáng qua. Có một lần, vào năm ba khi lên chuyến xe bus đi về phòng trọ sau một ngày thực tập (Thực tập tiện qua ban). Khoác trên mình chiếc áo xường cơ khí, mồ hôi thấm ướt cả áo. Một bác gái đã già, trạc ngoài sáu mươi ngồi cạnh ghế hỏi tôi:

- Cháu định đi đâu?

Tôi trả lời:

- Cháu về phòng trọ ạ!

Bác gái lại hỏi:

- Cháu mới đi làm về à?

Tôi trả lời:

- Dạ không , cháu là sinh viên ạ!

Bác gái nói:

- Bác tưởng cháu mới đi làm về chứ, mồ hôi thế kia mà.

Bác hỏi tiếp:

- Thế cháu là sinh viên trường nào?

Không chút ngần ngại, tôi mỉm cười và trả lời:

- Cháu là sinh viên trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật ạ!

- Trường đó đó bác (Lúc ấy khi xe bus qua Xa lộ Hà Nội vẫn nhìn thấy được trường).

Khi tôi trả lời xong, bác ấy nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc.

Bác đáp:

- Làm gì cháu đáp lớn vậy? Bác cười!

Có lẽ lúc đó niềm hạnh phúc trào dâng trong tôi khi được hỏi về trường mình.

Bác nói tiếp:

- Bác cảm nhận được niềm hạnh phúc của cháu, khi nhắc đến trường mình mắt cháu rất long lanh đấy.

- Đúng rồi đó cháu, đừng e ngại mà hãy “Yêu” nơi mình đang theo học chứ, “Yêu” là bước đầu của thành công đó cháu.

Bác cười

Tôi cũng mỉm cười và trả lời:

- Dạ!

Lúc sau, trên quãng đường đi tôi luôn miệng kể về trường mình cho bác nghe.

Bác nói:

- Chắc bác cũng phải giới thiệu cho cháu bác thôi. Nhìn cháu kìa.

Lúc đó, trong tôi trào dâng một cảm xúc khó tả pha lẫn niềm tự hào và trong đầu nhìn thấy một tương lai tươi đẹp đang đón đợi mình phía trước. Đây là một môi trường tốt, một môi trường đào tạo ra những kỹ sư, những giáo viên kỹ thuật tương lai bậc nhất của nước ta mà.

Dù sau này có đi đâu về đâu, tôi cũng luôn nhớ và tự hào vì mình là sinh viên trường Sư phạm Kỹ thuật và sẽ luôn chỉ nói một câu: “Tôi là sinh viên trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Thành phố Hồ Chí Minh. Sư Phạm Kỹ Thuật tôi yêu” mỗi khi ai đó hỏi về thời sinh viên của mình.

Phan Tấn Hải

MSSV: 12146051

Khoa Cơ Khí Chế Tạo Máy

Email: 12146051@student.hcmute.edu.vn

KÝ ỨC

SINH VIÊN SỰ PHẠM KỸ THUẬT

Tôi đã từng nghe một câu nói rất hay: “ Nếu muốn đi nhanh thì hãy đi một mình, nếu muốn đi xa thì hãy đi cùng nhau”. Thật vậy, trên con đường dài khám phá và chứng tỏ bản thân mình, chúng ta không tránh khỏi những vấp ngã, quyết định sai lầm. Những lúc như vậy, ai sẽ ở bên cạnh bạn, chia sẻ những niềm vui nỗi buồn, truyền cho bạn niềm tin mãnh liệt rằng bạn có thể làm được điều đó? Đó chính là những người bạn. Nhưng tình bạn ở cái nơi đất khách quê người đối với những sinh viên xa nhà như tôi có lẽ là xa vời lắm. Bởi lẽ, ranh giới giữa tình bạn và sự lợi dụng bạn bè thì rất mong manh, và hơn nữa, trong nhịp sống hiện đại hối hả của Sài Gòn ngày nay, có mấy ai có thể tin tưởng lẫn nhau, chân thành đối xử với nhau như một người bạn. Và vì thế mà tình bạn thật sự, đặc biệt là ở trường đại học thường rất hiếm có, hoặc nếu có cũng rất khó bền lâu. Nhưng tôi, đã may mắn gặp được một người bạn – một tri kỷ đáng để tôi tin tưởng và chia sẻ mọi điều ở một ngôi trường đại học lớn

mang tên Đại học Sư phạm Kỹ thuật yêu dấu này.

Có lẽ chúng tôi có cái duyên tiền định từ lâu lắm – tôi vẫn thường nghĩ như vậy. Tuy là bí thư Đoàn của lớp nhưng vì lớp đại học thì đông nên tôi chẳng thể nào biết hết các thành viên ngay ngày đầu nhập học. Mãi đến cái ngày nhà trường phát thẻ sinh viên cho năm nhất, tôi mới chú ý đến cậu – người đầu tiên có tên trùng với tôi. Chuyện tên trùng nhau thì không mấy gì là lạ, hơn nữa cái tên tôi cũng rất đời thường, nhưng cộng thêm chữ lót nữa thì nó rất riêng, từ hồi cấp sách đến trường tới giờ tôi chưa bao giờ bị trùng với ai cả, và cậu ấy là người đầu tiên.

Còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, tôi đã thực sự thấy sợ cậu vì vẻ bề ngoài của cậu – một đứa con gái đúng chất tomboy, đến nỗi khi cậu bắt chuyện, tôi chỉ dám trả lời “ừ” một cái cho xong rồi lảng đi mà không cần quan tâm xem cậu vừa hỏi gì nữa. Với một đứa con gái dân tỉnh lẻ như tôi thì

cậu thật sự rất lạ, mặc dù đã có lần tôi nghe nói về những người giống như cậu rồi. Trong đầu tôi hiện lên không biết bao nhiêu câu hỏi, cũng chỉ để tìm câu trả lời cậu là nam hay nữ mà thôi: thoát nhìn gương mặt thì cậu đích thị là con gái, nhưng sao đầu tóc, ăn mặc lại kiểu con trai?

Kể từ ngày đầu tiên đó, tôi luôn liếc nhìn cậu mỗi khi có thể, chỉ để khẳng định xem cậu là con trai hay con gái. Nhưng cho dù có nhìn thế nào đi nữa, tôi vẫn không trả lời được. Và rồi mối quan hệ của chúng ta cũng bắt đầu sang trang mới khi một ngày đẹp trời lần đầu tiên mình ăn cơm trưa chung. Chắc cậu chẳng còn nhớ đâu nhỉ. Vì cũng hơn hai năm rồi còn gì. Chắc cậu không biết rằng cái lần ăn cơm trưa ấy cậu đã ghi điểm tốt trong lòng tôi thế nào đâu, vì lúc đó chúng ta chưa hề thân nhau, chỉ là học thể dục ra và tình cờ đi chung mà thôi. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ chỉ vì cậu lỡ tay làm đổ nước mắt lên tay tôi thôi, mà cậu đã phải chạy ra tới siêu thị trường mua khăn giấy vào chùi cho tôi (vừa đúng lúc cả hai đứa đều hết khăn giấy), mà đối với một đứa năm nhất thì đoạn đường từ khu C ra tới siêu thị là cực kì xa. Hành động của cậu đã làm tôi

thấy nể phục, cậu quả là con người có trách nhiệm, cậu quan tâm bạn bè rất chân thành, còn hơn cả một đứa bạn thân. Từ ngày hôm đó tôi đã không còn cái cảm giác sợ cậu nữa, mà cũng chẳng cần quan tâm cậu là nam hay nữ mà thay vào đó là sự tôn trọng, cảm giác muốn tin tưởng và chia sẻ cùng cậu. Tôi đã thật sự xem cậu là bạn, nhưng với cậu có lẽ là chưa, bởi cậu là con người kín đáo, sống nội tâm và rất khó mở lòng với người khác. Có lúc cậu như một con người khác hẳn, hoàn toàn xa lạ với tôi, và vì thế phải mất đến hết năm nhất cậu mới cởi mở hơn.

Điều làm tôi hối tiếc nhất đó là đã bỏ quên ngày sinh nhật của cậu. Vì sinh nhật cậu vào đầu tháng tám, cũng là khoảng thời gian chúng ta nghỉ hè, nên tôi được về quê. Về quê là tôi chẳng có lần nào liên lạc với cậu cả, bởi vậy nên tôi cũng không nhớ ngày sinh nhật của cậu, mãi đến sau đó một tuần tôi mới chợt nhớ ra thì đã quá muộn, đành giả vờ quên luôn cho xong. Nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy áy náy lắm, nếu thời gian trở lại, tôi sẽ không vô tâm như thế nữa. Mãi đến sinh nhật năm nay của cậu tôi mới dám thú nhận sai sót của mình, chắc hồi đó cậu cũng

buồn lắm, tôi biết. Nhưng cậu đã đáp lại tôi bằng nụ cười âm áp, nó nói lên tất cả rằng điều ấy giờ không còn quan trọng nữa. Và tôi biết chúng tôi đã thân nhau đến độ nào rồi.

Đến giờ đây, điều làm tôi nhớ nhất là khoảng thời gian học kì hai năm thứ hai vừa qua, tình cảm hai đứa đã trở nên thân thiết lắm, đến nỗi ngày nào cũng gặp nhau trên trường mà về nhà vẫn có chuyện để nói với nhau. Chúng tôi bắt đầu kể cho nhau nghe về cuộc sống gia đình, về những người bạn cũ và cậu còn kể cho tôi nghe về người yêu của mình nữa. Lắm lúc tôi thấy mình thật may mắn vì đã quen biết cậu. Đến bạn bè cùng khóa ai nấy cũng đều ngưỡng mộ chúng tôi, đi đâu mà thấy thiếu một trong hai đứa là câu đầu tiên chúng nó sẽ hỏi đứa còn lại đâu rồi. Điều đó làm tôi rất thích thú, chúng tôi như một cặp trời sinh vậy.

Cậu còn nhớ không cái lần đầu tiên bọn mình đi chơi thả diều bên làng Đại học quốc gia, đó cũng là lần đầu tiên tôi dẫn cậu đi chơi. Cậu mua phải con diều lỗi nên nó không thể nào bay lên được, hai đứa loay hoay hết cả buổi chiều vẫn không có cách nào thay đổi tình thế, mặc dù đã cố gắng cắt bớt đuôi diều,

hay chỉnh lại dây khung mọi cách. Trời dần về chiều, hết cách với cách với con diều nên đành ra về với sự tiếc nuối. Nhưng với tôi đó là khoảnh khắc vui nhất, thư giãn nhất, những tiếng cười trong trẻo của hai ta, những câu nói đùa, hay ngồi ngắm nhìn người ta thả diều khắp khu làng đại học đó mãi là kí ức đẹp trong tôi.

Giận hờn là thứ cảm xúc có thể gọi là xa vời quá đối với tình bạn của chúng ta cậu nhỉ. Khi con người ta hiểu nhau quá rồi thì chẳng còn gì để người ta nhỏ nhen chấp nhát nhau nữa, và chúng tôi là như vậy đấy. Dẫu có đôi lần cậu giận vì cái tính nóng nảy không chịu suy nghĩ của tớ, nhưng rồi cứ ngồi kể lại cho nhau nghe là mọi chuyện đâu lại vào đó, hiểu tôi quá rồi nên cậu có cách để hóa giải mọi chuyện rất dễ dàng. Ở cậu tôi học được sự nhường nhịn và nhẫn nại đó.

Thấm thoát đã hơn hai năm học trôi qua, chúng tôi đã cùng nhau trải qua những kỉ niệm buồn vui có nhau, những kỉ niệm vô cùng đáng nhớ, từ những ngày đầu tiên đi học trong môi trường đại học, lần đầu rủ nhau đăng kí môn học chung, canh từng giây phút để đăng kí môn học, lần đầu tiên ăn cơm căn-tin với món canh đại dương truyền thống

và ly nước mía không lò, lần đầu tiên nằm ngủ trưa trên dãy hành lang tòa nhà trung tâm, những giờ giải lao ngồi nói chuyện phiếm, lần đầu tiên tôi thất tình và ngồi than vãn cho cậu nghe, lần đầu cậu kể cho tôi nghe về cô người yêu của cậu, lần đầu tiên tôi lặn lội qua nhà cậu chơi và cả lần đầu tiên chúng ta ngủ chung. Tất cả với tôi đều là ký ức đẹp.

Cậu còn nhớ không những lần mình cùng nhau ngồi cài chương trình cho laptop của tôi. Tôi vẫn nhớ như in cái buổi chiều mình cùng ngồi cài lại win cho máy của tôi, chỉ là cài win thôi nhưng lần đó máy tôi bị hư, nên phải mất rất nhiều thời gian của cậu. Phải làm đến lần thứ năm thì mới cài đặt được thành công, cái cảm xúc lúc đó thật khó tả. Lần chạy cuối cùng, tôi và cậu cùng ngồi cầu nguyện, cho đến khi máy báo kết quả thành công thì hai đứa chọt reo lên sung sướng, cứ như con cá đoi vừa đớp được miếng mồi ngon. Thu dọn đồ đạc ra về thì trời cũng đã tối sầm, nhưng hai đứa vẫn cứ thấy hân hoan vui sướng trong lòng.

Tôi vẫn nhớ những lần mang cơm trưa cho cậu, là cơm tự tay tôi nấu, món cá kho tiêu đặc sản miền trung quê tôi.

Nhìn cách cậu ăn là tôi biết cậu đã công nhận là nó ngon, nhưng phải đợi tôi vặn hỏi mãi cậu mới chịu nói được ba chữ: “ăn cũng được”. Dù biết cậu là đùa tiết kiệm lời khen nhưng tôi vẫn mong cậu sẽ khen tôi giỏi thế nào. Nói vậy chứ tôi cũng quen cái kiểu này của cậu rồi, cũng chả cần giận cậu. Rồi một lần, hai lần, ba lần tôi mang cơm trưa cho cậu, dù có muộn mấy cậu cũng ngồi đợi tôi mà không hề ăn trước thứ gì. Mỗi lần nhìn cậu ăn cơm tôi nấu, tôi thật sự hạnh phúc biết bao.

Trong học tập, cậu là đứa học giỏi cực kì, tôi chưa bao giờ ngưỡng mộ một đứa con gái nào như cậu từ trước đến giờ. Năng lực của cậu bộc lộ qua những môn học ở trường, ở cách tư duy của cậu, và cả trong cách nói chuyện của cậu nữa. Cậu chính là động lực để tôi cố gắng học tập, cho dù tôi chả mấy mặn mà với cái ngành của mình bây giờ, thậm chí có lúc tôi chỉ muốn từ bỏ ngôi trường này để theo đuổi ước mơ khác của tôi, nhưng nhờ cậu, tôi đã từ bỏ cái suy nghĩ hão huyền đó, vì ít ra nơi đây vẫn còn lí do cho tôi ở lại – đó là cậu.

Ngày tháng dần qua, tình bạn giữa chúng ta cứ thế lớn dần lên, đến mức có

thể gọi là “chị em”. Tôi vẫn thích cái kiểu nói đùa của cậu lắm. Những lúc học bài căng thẳng, hay hoang mang khi nghĩ về cuộc sống tương lai với mọi lo toan bộn bề, cậu thường hay nói đùa rằng: “mốt thất nghiệp có đi bán vé số cũng phải bán chung nghe”, hay những lời hứa đùa vui: “mốt ta giàu có ta sẽ thuê mi làm osin cao cấp, ta không bỏ rơi mi đâu nên mi đừng có lo”, “mi mà có đi Nhật thì nhớ gửi tiền về cho ta dưỡng già đó nghe”,.... Thế đấy, chỉ cần những câu nói đùa ngây thơ, cũng đủ làm chúng ta thêm gắn bó.

Tình bạn, một tình cảm thiêng liêng cao quý nhất của tuổi học trò, thứ mà tôi sẽ nhớ nhất trong suốt cuộc đời. Cảm ơn ngôi trường Đại học của tôi, nơi đã cho tôi gặp được cậu, vừa là người bạn, vừa là người thầy đã giúp đỡ cho tôi rất nhiều. Đến giờ phút này tôi thực sự thấy mình là người hạnh phúc, bởi đã may mắn gặp được một người bạn chân chính. Sau này cho dù có thế nào thì cậu vẫn hãy là cậu của bây giờ, tôi vẫn sẽ là tôi ngày hôm nay, và tình bạn chúng ta sẽ mãi bền chặt cậu nhé.

Họ và tên: Đặng Thị Mai Linh
MSSV: 13110091
Khoa: Công nghệ thông tin
Email: danglinhspk@gmail.com

TÔI YÊU SƯ PHẠM KỸ THUẬT

---

18 tuổi, tôi bước vào Sư Phạm Kỹ Thuật với đầy lo lắng, rằng chẳng biết tôi có thể chịu được cảnh xa nhà trong bao lâu, và rằng tôi có thể thích nghi được với cuộc sống nhộn nhịp, xô bồ nơi đây hay không. Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc mà tôi nhận ra mình đã trải qua 2 năm học tập, tôi 20. Không ít những khó khăn xuất hiện trong cuộc đời tôi 2 năm đó, và rồi tôi nhận ra mình có nhiều thứ đáng trân trọng và tự hào ở nơi này qua từng bước thăng trầm.

Tôi có bạn bè.

Tôi vốn ít nói, nếu không nói là không quan tâm đến thiên hạ, thế mà kể từ khi vào Sư phạm Kỹ thuật, mọi thứ thay đổi. Qua những lần ôm khô ôm khóc, nếu không có nó – đứa bạn thân nhất của tôi chăm sóc, có lẽ tôi đã chẳng đứng vững. Rồi khi đối diện những vất vả trong học tập, những cảm dỗ ngoài xã hội, nó đã luôn đứng sau lưng động viên tôi. Nếu không gặp nhau tại trường, có lẽ tôi chẳng bao giờ nghĩ tôi sẽ gặp và kết bạn với mẫu người kiểu như nó. Là con gái Bình Định, nó mạnh mẽ như chính quê

hương của mình. Không chỉ tôi mà bất cứ ai tiếp xúc nhiều với nó cũng thích bởi nó nhiệt tình, lương thiện và giỏi giang. Bất cứ khi nào được nhờ, nó giúp nhiệt tình hết sức dù cho việc đó mệt đến đâu. Có lần nó được đưa bạn cùng phòng với tôi nhờ đưa ra bến xe gần khu vực Suối Tiên vì cái vali nặng quá, không tiện đi xe buýt. Nghe mà tôi ức lắm. Bạn tôi chỉ có mỗi chiếc xe đạp thôi, cộng thêm quãng đường đi vừa xa vừa dốc. Thế mà nó nhận lời gần như là ngay lập tức. Tôi có khuyên nhưng nó chỉ cười. Với con người ích kỉ như tôi, chẳng biết sao lại kết bạn được với nó nữa. Rồi hết lần này đến lần khác, nó giúp mọi người nhiệt tình như vậy nên ai cũng thương. Là phó chủ nhiệm của câu lạc bộ học thuật mà tôi tham gia, nó đảm đương một số lượng không-hề-nhỏ công việc. Thế mà với bản tính lười biếng, tôi cứ đùn đẩy việc khi đến mình. Tôi biết nó buồn, vậy mà chẳng bao giờ chỉ trích tôi cả. Tôi liêu mình hỏi, thì nó trả lời một câu ngắn gọn: “Biết sao được”. Thật sự tôi nghĩ mình may mắn khi có nó đồng hành trong suốt quãng đường đại học của mình. Ngoài nó, tôi cũng có vài đứa

bạn thân nữa. Chúng tôi chơi với nhau từ năm nhất đến giờ. Cứ đi học, đi chơi, tiệc tùng với nhau mãi thành thân. Chắc tôi sẽ chẳng bao giờ quên được những lúc ra về, cả bọn không về mà la cà quán xá, mua sắm, chơi game. Lắm lúc lười đi, thế là cả nhóm cứ nằm cả ra bãi cỏ trước trường. Chẳng nơi đâu có nhiều cây và bãi cỏ đẹp như trường chúng tôi cả. Cứ hoàng hôn đến chiều tối, không khí mát mẻ lạ thường, lũ quỷ chúng tôi lại nằm huyền thuyên chuyện trên trời dưới đất rồi cười khúc khích cả tối. Vui không thể tả.

Trên tất cả, tôi có những thầy cô không thể đáng tự hào hơn tại ngôi trường Sư phạm Kỹ thuật này.

Hiếm có ngôi trường nào mà thầy cô sử dụng facebook nhiều như trường chúng tôi. Chính vì vậy mà khoảng cách giữa thầy trò được rút ngắn đáng kể. Suốt 5 học kì được theo học tại trường, tôi luôn cảm thấy thoải mái vì sự nhiệt tình cũng như thân thiện của những người lái đò ấy. Đặc biệt là thầy hiệu trưởng. Tôi không biết từ khi nào, nhưng hề cứ nhắc đến thầy, là sinh viên trường tôi cứ hết lời khen ngợi. Điều đó có lẽ dễ hiểu bởi thầy là một người cực kì giản dị, thân thiện và tâm lí. Là người đứng đầu cả một ngôi trường lớn

thế mà thầy chỉ ăn mặc giản dị, hằng ngày đi về trên chiếc xe số đã cũ. Thầy lớn tuổi là vậy, nhưng vẫn chăm chỉ facebook mỗi ngày để theo dõi tình trạng sinh viên, trả lời những ý kiến thắc mắc của chúng tôi một cách rất thân thiện. Từng vấn đề một của sinh viên được thầy theo dõi và xem xét cụ thể. Còn nhớ mới đây, cả trường chúng tôi “nhộn nhịp” cả lên vì quyết định đồng phục mới của Đoàn trường. Với cương vị của thầy, với số lượng công việc của một hiệu trưởng, sẽ không ai có quyền chỉ trích nếu thầy không giải quyết. Nhưng không, thầy vẫn cho chúng tôi câu trả lời thỏa đáng sau muôn vàn thắc mắc. Tất cả những điều đó làm tôi tự hào vì được là học trò của thầy, được có thầy là hiệu trưởng.

Có thể nói, bạn bè, thầy cô luôn là những người gắn bó với tôi nhất ở trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật này. Sau tất cả, tôi nhận ra mình chưa bao giờ sai khi quyết định đăng kí thi tuyển vào đây. Với thầy cô giỏi, bạn bè tốt, tôi luôn có thể tự hào mà nói rằng, “Tôi yêu Sư phạm Kỹ thuật!”.

Họ và tên: Huỳnh Thị Hồng Nhung
Mã số sinh viên: 13950064
Khoa: Ngoại Ngữ
Lớp: 139502B

CÔ GIÁO EM

Cô giáo trẻ với dáng người cao cao, gương mặt thanh tú ngày ngày vẫn đến trường trên chiếc xe buýt người đông. Vì một cơ duyên nào đó, ông trời đã gửi cô đến với lớp chúng tôi. Ngay từ học kì một năm nhất, cô đã để lại nhiều ấn tượng tốt trong lòng tôi. Không giấu diếm gì, trước khi bước chân vào giảng đường đại học, tôi vẫn thường tưởng tượng người giảng viên đại học ắt hẳn là một vị giáo sư lớn tuổi, uy nghiêm với cặp kính dày và mái tóc hoa râm. Nhưng không, cô bước vào lớp tôi với một phong cách trẻ trung, giọng nói ấm áp và nụ cười thân thiện. Đối với sinh viên sư phạm Anh chúng tôi, dường như ai cũng ngán môn học ngữ pháp, bởi vì quả thật đó là một môn học khô khan, khó nuốt với hàng loạt những công thức, rồi ngữ cảnh, cách chia thì, ghép câu... Nhưng chẳng hiểu sao giờ học ngữ pháp bỗng nhiên trở nên thật dễ dàng khi có cô. Bằng sự nhiệt tình và sáng tạo, cô tổ chức lớp học thành những nhóm thảo luận sôi nổi, cô hướng dẫn và giúp cả lớp nắm vững bài học cũng như biết cách tìm và khắc phục những lỗi sai. Tôi vẫn nhớ những

thanh kẹo xinh xắn cô vẫn dùng làm quà tặng cho nhóm thắng cuộc trong các trò chơi thi đua làm bài tập. Hồi đó cả lớp tôi vẫn thường đùa rằng đó là chiêu “dụ con nít” của cô, nhưng cũng chính nhờ chiêu thức ấy mà cả lớp háng hái làm bài và sửa bài tập. Thế đấy, ai dám bảo sinh viên đại học không thích ăn kẹo, không thích trò trẻ con. Rồi cô hứa nếu bạn nào thi cuối kì được tám điểm trở lên, cô sẽ thưởng kẹo và hình dán; đó cũng là một động lực giúp chúng tôi phấn đấu, và kết quả thi cuối kì của lớp tôi khá cao. Chúng tôi nỗ lực không đơn thuần vì những viên kẹo hay những phần thưởng vật chất chóng qua, mà chính là cố gắng để không phụ lòng mong mỏi của cô, bởi lẽ tôi đã nhận ra ánh mắt sáng ngời và nụ cười mãn nguyện của cô mỗi khi thấy chúng tôi ngày càng tiến bộ.

Rồi học kì hai năm nhất, không còn được học cô nữa, nhưng tôi vẫn giữ liên lạc với cô, vẫn online hỏi cô những bài tập chưa hiểu. Mặc dù trăm công ngàn việc nhưng cô luôn sắp xếp giải đáp những thắc mắc của tôi. Cô là một nhà

giáo đầy trách nhiệm; tôi biết có những đêm cô thức tới hai ba giờ sáng để chấm bài và sửa bài cho sinh viên. Rồi có những hôm cô chia sẻ với tôi là cô bị nhức đầu, tôi không biết làm gì hơn là khuyên cô nên đi ngủ sớm. Nhưng liệu cô có bỏ mọi việc để nghỉ ngơi không cô?

Trường học xa nhà, tôi mất hơn ba mươi phút đi xe buýt để đến trường. Mỗi ngày đi học, tôi cứ hát hoài bài ca ngân ngấm. Cho đến một hôm tôi biết rằng có một người mỗi ngày cũng mất hơn ba mươi phút trên xe buýt để đến trường như tôi. Chẳng hiểu sao tôi luôn cảm thấy an tâm khi được chia sẻ những tâm sự cùng cô. Cô là một động lực giúp tôi phấn đấu. Tôi hy sinh những cuộc vui cùng chúng bạn để chăm chỉ học và làm bài tập hơn vì tôi biết điều ấy sẽ làm cô vui lòng. Dường như cô không hề biết rằng cô có sức ảnh hưởng rất lớn tới đứa học trò nhỏ là tôi. Nhờ cô, tôi biết nỗ lực nhiều hơn cho một ngày sống, biết xác định mục tiêu học tập, đến trường đúng giờ hơn, làm việc và nghỉ ngơi điều độ hơn.

Người ta hay ví von nghề giáo là nghề lái đò đưa khách sang sông. Khách sang sông rồi liệu có còn quay

trở lại. Không biết các bạn thì sao, nhưng với tôi, hình ảnh cô giáo trẻ tận tâm ấy sẽ mãi lưu lại trong tâm trí tôi, để rồi mỗi khi lật mở từng trang nhật ký của cuộc đời, tôi sẽ lại tìm được những giây phút yên bình như những ngày ngồi trong lớp học của cô. “Cô ơi, cô có biết rằng cô là một người lái đò tuyệt vời không? Em không dám hứa sẽ trở thành một học trò xuất sắc, một doanh nhân thành đạt nhưng em hứa với cô nhất định em sẽ là một công dân tốt, giúp ích cho xã hội.”.

Họ và tên: Lê Ngô Cẩm Tú

Mã số sinh viên:13950101

Lớp: 139502B

Khoa: Ngoại Ngữ

SỰ PHẠM KỸ THUẬT TRONG EM

Người ta nói, giữa chốn phồn hoa đô thị, nếu tìm cho mình được một góc nhỏ để dừng chân thì hãy cảm nhận hết hơi thở của cuộc sống nơi đó. Và nơi mà em chọn để dừng chân là ngôi trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật thân thương này. Ngôi trường ấy gần gũi, thân quen, lại dường như rất mới lạ, và em đã trót yêu nơi này rồi.

Mới ngày đầu bước chân vào trường, em hốt hoảng thốt lên “ôi, sao trường rộng quá!”. Chưa từng đặt chân vào ngôi trường nào rộng lớn như vậy, nó làm em lo lắng. Nhỡ trễ học mà chạy được vào tới cổng chắc càng trễ mất. Và ấn tượng nhất, chính là toà nhà trung tâm nằm sừng sững. Và ước ao một lần bước vào toà nhà ấy đã trở thành sự thật. Sạch sẽ, hiện đại là tất cả những gì em cảm nhận được trong ngày đầu vào trường.

Những ngày nghỉ học, em vẫn thường mang sách, vở đến trường, chọn cho mình cái bàn nhỏ nào đó ở ghế đá khu C, hay ngồi dưới gốc đa khu Công nghệ may. Những khi đó em nghe lòng ấm áp lắm.

Lầu 3 khu A là nơi em thường lui tới, ở đây gió mát lồng lộng trong những ngày hè. Đặc biệt vào mùa hoa bọ cạp vàng nở rộ, không có một từ ngữ nào có thể diễn tả được vẻ đẹp nơi đây. Ở đây có tiếng chim hót líu lo, như người ta vẫn thường nói, đất lành thì chim đậu.

Em thích ngồi ngắm nắng len qua từng tán cây vú sữa, thích ngồi ngắm mưa rơi xuống cái hồ đầy hoa nơi gần Hội trường lớn, thích ngồi ngắm từng nhóm các anh, chị, các bạn tụ họp cười rộn ràng, nói chuyện rôm rã hay ôn bài những ngày thi. Em thích thả hồn vào tiếng gió vi vu dưới những hàng cây xanh, rồi hoà mình vào nhịp sống tươi trẻ của những bạn sinh viên thật trong sang, đáng yêu. Em thích ngắm các anh cơ khí mang áo màu xanh, màu xanh cơ khí mạnh mẽ, màu xanh của hi vọng, cứ thấy màu áo xanh xanh là lòng vui rộn ràng. Em thích ngắm các bạn khoa điện với màu xanh nhạt đặc trưng, thích nhìn các bạn Kinh tế với áo sơ mi trắng viền đỏ xinh thật xinh. Hay các bạn công nghệ may và thời trang với những bộ trang phục thật độc đáo và hấp dẫn. Em

chợt nhận ra, đời sinh viên có những khoảnh khắc thật đẹp.

Sự phạm kỹ thuật gieo vào trong em niềm yêu thương sâu nặng lắm, có những buổi chiều lang thang qua tận bên xưởng Cơ Khí Động lực, nhìn các anh ra về, màu áo công nhân đơn sơ, giản dị nhưng lại đáng yêu vô cùng, mặt lấm tẩm mồ hôi, tay chân thậm chí còn vương lại những vết dầu nhớt, nhưng trên khuôn mặt luôn nở một nụ cười, xen giữa những câu chuyện rôm rả.

Bãi cỏ sân trường ta là một nơi hoàn hảo nhất cho những tâm hồn thơ mộng thả bay vào gió những buổi chiều lồng lộng. Đặt mình lên thảm cỏ xanh, đọc sách, nghe nhạc, mặc cho gió thổi tóc áo tung bay. Những lúc đó em cảm thấy đời yên bình lạ lùng.

Ngôi trường mang tên Kỹ thuật, nhưng bên trong lại tràn đầy chất thơ mộng, rất nhẹ nhàng và yên tĩnh. Rồi từ đó, như một thói quen, em vẫn lui tới nơi đây, cho dù hôm đó là ngày nghỉ, mang theo tất cả những gì gọi là yêu thương nhất, tất cả những tất bật, ồn ào của chốn thành thị bị gạt bỏ bên ngoài cánh cổng ấy. Để hưởng thụ không khí

trong lành, dịu êm, cảm nhận hơi thở nhịp nhàng của một góc sinh viên. Ở nơi đó, em tin tưởng được rằng, giữa lòng Sài thành náo nhiệt, vẫn còn nơi đây làm em phải nao lòng, vẫn còn một nơi luôn giữ cho mình được nét dịu dàng trong từng hơi thở, chứ chẳng phải gấp gáp, hối hả ngược xuôi. Nơi ấy, em tìm thấy bình yên trong tâm hồn mỗi lần ghé lại, nói ấy mang cái tên Trường Đại học Sư Phạm Kỹ Thuật thành phố Hồ Chí Minh.

Họ và tên: Nguyễn Thị Thùy Vi

MSSV: 13950106

Lớp: 139502B

Khoa: Ngoại ngữ

YÊN BÌNH NƠI ẤY

Tôi yêu Sư phạm Kỹ thuật – yêu ghé đá hàng cây những chiều hò hẹn. Chắc hẳn những ai đã và đang là sinh viên Sư phạm Kỹ thuật đều có những kỉ niệm hoặc chí ít cũng có khái niệm về những dãy ghé đá khu B và khu C "huyền thoại". Là một đứa con trai sư phạm Anh, có thể nói thằng nhóc này có một tâm hồn khá là lãng mạn, vì nó thích ngắm những ánh nắng đùa vui qua kẽ lá mỗi chiều tan học, thích những ngọn gió thu mơn man tinh nghịch xào xạc đám lá khô. Một đứa con của biển rồi quê lên thành phố học đại học, tôi không tài nào nguôi ngoai nỗi nhớ biển, nhớ vị mặn nồng của gió, nhớ những ngọn sóng bạc đầu dịu dàng ôm bờ cát trắng. Không như quê tôi, Sài Gòn – một thành phố trẻ năng động với nhịp sống hối hả, đường xá tấp nập người xe qua lại. Thế nhưng cũng thật may mắn, giữa lòng phố thị nhộn nhịp ấy, tôi vẫn tìm được cho mình một nơi thật sự yên bình, để rồi mỗi khi đến đây tôi lại được thỏa sức mơ mộng, chộn rộn cùng những niềm vui giản dị.

Tôi vẫn chọn ghé đá khu C là điểm

dừng chân lý tưởng cho những buổi tự học hoặc học nhóm cùng bạn bè trong lớp. Có những hôm đến trường sớm, ghé thư viện mượn sách rồi phóng thẳng một mạch ra ghé đá. Tôi ngồi đeo headphones luyện những bài nghe tiếng Anh, rồi làm bài tập hoặc say sưa mày mò nghịch laptop. Hết học kì một năm nhất, tôi chơi chung với một nhóm bạn, chúng tôi vẫn thường chọn nơi đây làm góc học nhóm. Chúng tôi học tập và vui đùa cùng nhau, tôi cũng không còn lẻ loi với bàn đá, ghé đá như trước kia. Giờ đây, tôi có những người bạn chân thành để chia sẻ niềm vui, nỗi buồn, những ước mơ, khát vọng tuổi trẻ. Tôi đã khám phá ra bí quyết để mỗi ngày đến trường là một niềm vui, đó là hãy chọn cho mình những người bạn tốt và một nơi dừng chân yên bình. Có thể nói ghé đá khu C và những người bạn tốt ấy đã giúp tôi phần nào nguôi ngoai nỗi nhớ nhà.

Tôi yêu Sư phạm Kỹ thuật bởi nơi đây có một người con gái vẫn luôn bên cạnh động viên và ủng hộ tôi. Bạn ấy có mái tóc dài truyền thống cùng nụ cười

để thương. Cùng nhau dạo quanh con đường nhựa chạy dài khu A-D-C, lòng tôi bồi hồi xao xuyến khi những cơn gió nhẹ khẽ tung bay làn tóc. Có những điều con người ta khó có thể lý giải được. Phải chăng người ta yêu cảnh vật, yêu một nơi nào đó chỉ vì nó gắn liền với những kỉ niệm, những người thân yêu của họ. Cũng như tôi yêu biển vì ở đây có ba mẹ tôi sớm hôm vất vả làm lụng, vất vả nuôi tôi ăn học, ở đây còn có những buổi trưa hè rong chơi cùng chúng bạn, có những rặng dừa, rặng phi lao vươn lên mạnh mẽ, có nồi canh chua mẹ nấu thơm lừng nghi ngút khói, có những tòa lâu đài cát, những vỏ ốc vỏ sò đủ màu lấp lánh, nơi ấy... có cả bầu trời tuổi thơ tôi. Còn chốn Sài Thành này, tôi yêu Sư Phạm Kỹ Thuật vì đó là ngôi nhà thứ hai của tôi, nơi tôi có thể trút bầu tâm sự cùng cỏ cây hoa lá, nơi tôi học tập, vui đùa cùng các bạn, và đặc biệt tôi biết rằng nơi đây có một người luôn đặt niềm tin vào tôi, luôn sẵn lòng cùng tôi sẻ chia những niềm vui, nỗi buồn.

Hãy mãi là một nơi yên bình trong trái tim tôi, Sư phạm Kỹ thuật nhé. Để mỗi khi nhớ nhà, tôi lại đến thở than cùng mây, cùng gió. Để những niềm

vui của tôi cùng chúng bạn được trở nên trọn vẹn. Để những buổi chiều hẹn hò của mỗi tình đầu vụng dại còn mãi ngát hương. Để những kỉ niệm thời sinh viên không đơn thuần ghi dấu nơi hàng cây ghé đá, mà còn mãi khắc sâu vào tâm trí chúng tôi. Và rồi sau này cho dù biết bao phương trời xa cách, chúng tôi vẫn thầm nhớ về nhau với cái tên Sư Phạm Kỹ Thuật đầy lưu luyến.

Họ và tên: Trương Quang Nhật

Mã số sinh viên: 13950061

Khoa: Ngoại Ngữ

Lớp: 139502B

SỰ PHẠM KỸ THUẬT TRONG TÔI – NỀN TẢNG CỦA NHỮNG ƯỚC MƠ

Tôi là sinh viên năm ba trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật thành phố Hồ Chí Minh. Hơn hai năm học trên giảng đường, tôi đã dần quen với khái niệm một tiết học năm mươi phút nhiều lúc có thể làm bài tập của môn khác, có thể nói chuyện ra rả, cười đùa, ăn quà vặt, nghe nhạc, đọc truyện, ngủ, lên facebook, lướt mạng, hay các chuyện trên trời dưới đất khác mà sinh viên mới mò ra được. Đồng ý là không phải lúc nào cũng do giáo viên dạy chán mà do chán từ cái tâm của những người sinh viên, họ không yêu môn học đó. Ấy vậy mà tôi yêu giảng đường đại học của tôi, vì là nó tự do, giảng viên không gay gắt như thời các cấp trung học ngày trước, đây là nơi cho sinh viên tự bay bổng trên ước mơ của mình và cũng là nơi sinh viên được giảng dạy để thực tế hóa ước mơ. Tự do chứ không phóng túng.

Ngày đăng ký chọn thi vào khoa Ngoại ngữ, tôi cứ nghĩ chỉ cần nắm cho rõ ngữ pháp, nhạy với các bài trắc nghiệm là mình có thể vượt qua bốn năm đại học một cách tương đương với

ba năm cấp ba huy hoàng của mình. Thế là tôi cày bừa để được học ngôi trường rộng lớn tôi cứ nghĩ mọi thứ sẽ như trong phim vậy. Đâu đại học là thật nhưng mọi chuyện không như mơ, những tiết học đầu tiên của tôi ở trường đại học cũng là lần đầu tiên tôi biết đến khái niệm một tiết học là năm mươi phút giáo viên giao tiếp với học sinh bằng tiếng Anh hoàn toàn, thi thoảng thầy cô cũng nói tiếng Việt vì nó quá khó với toàn thể sinh viên. Một cô gái ở tỉnh lên, nghe chữ được chữ không, tôi bàng hoàng, đầu óc quay tít quay lui ngồi phân tích từng từ thầy cô bảo. Thế đấy! Cảm giác cứ như bạn đang nằm trong giấc mộng rực rỡ gói đầu trên giấy báo đậu đại học sau mười hai năm học cặm cú, rồi bước qua năm mười ba, có ai đó lay bạn dậy, mở mắt ra và nhìn thế giới. Thú thực, tuần học đầu tiên tôi đã cảm thấy mình theo không nổi. Suốt buổi học, học nghĩa là học, đầu óc phải hết sức tập trung, vì tôi chưa nhạy với việc giao tiếp bằng tiếng Anh và giáo viên thì thao thao bất tuyệt,

có khi còn đặt câu hỏi nhanh và đương nhiên phải suy nghĩ ngay để trả lời, nhưng người trả lời sẽ chẳng bao giờ là tôi cả, lúc ấy tôi nghĩ như thế. Khoảnh khắc đó tôi mới hiểu được đại học là như thế nào? Học trên trường một thì học ở nhà phải hai đến ba lần. Trên lớp tôi phải học các bài thật nhanh, nhanh nhưng không hề lướt. Tôi có cảm tưởng trừ phần giới thiệu tác giả là lướt qua, còn mục lục đặt biệt là vì nó như tóm tắt của giáo trình cũng không được trừ lại. Đọc viết nghe nói dịch suốt tuần, chắc chắn tôi sẽ không theo kịp thầy cô nếu tôi không đọc bài ở nhà. Tuần đầu tiên sau khai giảng, tôi thấy mình như một cái chong chóng, quay tít mù, tôi cảm giác như thể bộ não phải hoạt động hết công suất, ít nhất để theo kịp bài giảng kể cả khi kỹ năng nghe hiểu của tôi đang ở cái mức nào thấp tẻ ở các lớp cấp dưới. Mà không tốt cũng phải tốt, vì hết chọn lựa rồi. Ấy vậy mà bây giờ tôi năm ba rồi đấy, trong hai năm qua tôi đã làm gì để qua môn đều đều, dù những bước đầu của tôi có hơi chông gai? Thật ra nếu để trả lời câu hỏi này, chủ thể không chỉ là tôi mà còn là các giảng viên khoa tôi nữa. Nếu không có thầy cô ngày ngày cứ nói tiếng Anh với tôi ngay cả khi mặt tôi

ngờ ra gần nửa tiết và chẳng có tương tác gì với họ; không có thầy cô, ai là người chia sẻ những phương pháp học quý báu mà chỉ có những người thật việc thật mới biết đến,.. Và đương nhiên, nếu không có họ, tôi sẽ chẳng bao giờ dám đứng trước lớp để thuyết trình, hay nói lên quan điểm của mình cả. Người ta ví von người thầy là người lái đò đưa học sinh qua sông còn ở bậc đại học này, thay vì trách nhiệm chở bao nhiêu chuyến qua sông không thấy ai quay lại, họ quyết định là người phác thảo những nét đầu tiên trong bức vẽ “tương lai” của bạn mà con đường bạn đi là do chính bạn quyết định.

Ngoài thầy cô, chương trình học ở khoa còn làm tôi ngộ ra một vài điều. Ngày đi học cấp ba, tôi luôn muốn mọi thứ ở mức tuyệt đối, các môn khác tôi có thể điểm lèo tèo nhưng riêng môn Anh văn tôi phải giành điểm cao. Tuy nhiên, khi lên đại học tôi nghĩ mình không cần rình điểm mười nữa vì tôi có học gì ngoài tiếng Anh đâu, à có những môn đại cương nhưng tôi xin phép không kể vào đây. Vì học ở đây, tôi gần như học các môn khác bằng tiếng Anh vậy, chẳng hạn như môn Văn minh Anh Mỹ- bao gồm cả lịch sử, địa lý, văn

hóa, giáo dục của hai nước Hoa Kỳ và vương quốc Anh. Chưa kể đến những môn chuyên ngành kỹ thuật, thật khủng khiếp, hồi cấp ba tôi cực ghét môn Hóa, ghét đến mức đội sổ. Vậy mà lên đây, tôi phải học môn Anh văn môi trường. Đương nhiên, thầy cô không đặt nặng việc giải hóa nhưng thỉnh thoảng trong giáo trình vẫn xuất hiện benzene, clo các kiểu - thứ mà tôi chẳng nhớ gì cả. Tôi ngộ ra mình còn trẻ, mình có quyền thích, quyền ghét nhưng kiến thức bao quát thì chẳng nói tới quyền nữa, mà là cái lợi cho chính bản thân người học thôi. Thích cũng được, không thích cũng được nhưng khi vào môi trường kỹ thuật năng động này ít nhất tôi phải nắm được những thứ phổ thông, những vấn đề phổ biến, vì trường đào tạo những giáo viên tiếng Anh kỹ thuật mà. Còn điểm số, là nhất thời thôi và không ai tự hào mãi mãi về những thứ nhất thời được (nhưng đôi khi tôi vẫn khóc hu hu cho cái nhất thời đấy). Bên cạnh những quyển giáo án dày cộm, những trang học điện tử, khoa Ngoại ngữ luôn kết hợp với nhà trường có những buổi hội thảo mà chỉ có ở trường học tôi mới có cơ hội nghe, nhìn, và học hỏi từ các chuyên gia. Có vô vàn chủ đề khác nhau như là học tập, làm việc, việc kết

nối con người với con người, tùy thuộc vào sở thích của mình mà có thể chọn tham dự chẳng hạn như : quản trị mối quan hệ, cách học IELTS.

Tôi không biết trường đại học của người khác như thế nào nhưng trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật của tôi vừa là trường học vừa là một thiên đường giải trí. À, vì nhận được rất nhiều điều thú vị xung quanh, nên mỗi khi đến trường, tôi luôn thấy một bầu trời xanh trong hy vọng. Bây giờ, đâu có rất khó khăn, có nghiêm khắc với bản thân bao nhiêu, nhưng qua được giai đoạn này, là tôi đã được trải nghiệm quá trình đào tạo một cách khốc liệt nhất để biết cách trở thành một người có ích đối với gia đình và đất nước.

Họ và tên: Vũ Thị Cẩm Nhung

MSSV: 13950065

Lớp: 139502B, Khoa: Ngoại Ngữ

Email: nhungvtc3108@gmail.com

SỰ PHẠM KỸ THUẬT – NHỮNG ĐIỀU CHƯA NÓI...

Tôi còn nhớ như in cái lần đầu tiên đặt chân vào ngôi trường ĐH Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh. Một cảm giác mới lạ hoàn toàn, có lẽ bởi vì nó quá to lớn so với một con bé vừa biết như thế nào là Đại học, khi mà áp lực của kỳ thi lớn nhất trong cuộc đời đang đè nặng lên đôi vai nhỏ bé. Đó chỉ mới là ấn tượng đầu tiên mà sau này khi đã vượt qua những thử thách cam go và vinh dự trở thành một sinh viên của ngôi trường này, tôi mới nhận ra nơi đây đã là niềm tự hào và là tình yêu lớn trong cuộc đời mình.

Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật thành phố Hồ Chí Minh – ngôi trường tọa lạc ngay trung tâm quận Thủ Đức, ngay con đường giao thông huyết mạch của thành phố lúc nào cũng đông đúc tấp nập nhưng khi bước vào khuôn viên trường bạn sẽ cảm nhận ngay một không khí khác hẳn. Lối vào trường là con đường trải nhựa thẳng tắp, hai bên lối đi là những thảm cỏ xanh mướt nằm dưới những bóng cây cổ thụ tỏa bóng cả một vùng trời.

Ngoài những mảng xanh nổi bật ấy, niềm tự hào về ngôi trường này còn là tòa nhà trung tâm với lối kiến trúc độc đáo, vươn cao giữa một vùng trời, là những khu nhà của riêng các khoa trong trường. Mỗi khu lại có những nét độc đáo riêng mà mỗi lần chú ý bạn sẽ thấy nó có nhiều điều mới lạ. Khu A thì cổ kính nhưng lại mang nhiều điểm hiện đại, khu B, khu C, khu D hay khu E là những tòa nhà nằm giữa những “công viên” thu nhỏ có cỏ cây, hồ nước, ghé đá... Không những thế, Sư phạm kỹ thuật còn có những khu ký túc xá khang trang, hiện đại, trường trung cấp kỹ thuật thực hành và cả Viện Sư phạm Kỹ thuật. Và còn nhiều những điểm đặc biệt của ngôi trường rộng lớn này mà phải bỏ công thám hiểm, khám phá thì chúng ta mới có thể tự tin là mình đã biết về Sư phạm Kỹ thuật.

Sư phạm Kỹ thuật có một vẻ ngoài thu hút nhưng có lẽ vẻ đẹp của nó, sức sống của nó lại được tạo nên từ những con người nơi đây. Giảng viên của ngôi trường này là những người thầy, người

cô không chỉ giỏi về chuyên môn mà còn là những người mẹ, người cha dẫn dắt cho các bạn từ khi còn là một tân sinh viên với bao bờ ngõ để chúng tôi có thêm niềm tin vững bước vào đời. Thầy cô quan tâm, lo lắng, chỉ dạy cho chúng tôi bởi họ biết rằng nếu không có người dìu dắt thì các "con" rất dễ vấp ngã bởi những khó khăn trong cuộc sống xa gia đình... Góp phần tạo nên nét đẹp của ngôi trường còn phải kể đến bác bảo vệ hay cô lao công, những người âm thầm cống hiến, giữ gìn an toàn trật tự, bảo vệ môi trường sạch đẹp. Để đáp đền những đóng góp ấy không có gì ý nghĩa hơn là sự tôn trọng và hãy cúi chào hay nở một nụ cười khi gặp các cô chú trong trường... Điều ấy đâu quá khó phải không?

Nói đến UTE không thể không nhắc đến những cô cậu sinh viên không chỉ học giỏi mà còn vô cùng năng động. Sinh viên Sư phạm Kỹ thuật – mới nghe qua tưởng chừng đây là những con người khô khan, suốt ngày chỉ biết đến máy móc, chân tay lấm lem dầu nhớt thế nhưng không hẳn vậy, ngôi trường này đâu chỉ có những chuyên ngành kỹ thuật mà các ngành học vô cùng đa dạng từ cơ khí máy, cơ khí

động lực, điện- điện tử cho đến kế toán, công nghệ may và thời trang, in và truyền thông, quản lý công nghiệp, hóa thực phẩm và cả ngành sư phạm tiếng Anh... Sinh viên Sư phạm Kỹ thuật nổi tiếng với những thành tích khi tham gia Robocon hay các cuộc thi lớn khác...

Họ những con người với tuổi đời còn xanh mang trên mình gánh nặng, trách nhiệm với quê hương, đất nước. Cố gắng trong học tập nhưng cũng không quên tham gia vào các hoạt động ngoại khóa để góp công sức nhỏ bé của bản thân cho sự phát triển chung của xã hội. Điển hình là các Câu lạc bộ, đội nhóm tình nguyện trong trường hoạt động rất năng nổ, tích cực thu hút nhiều sự quan tâm, nhiệt tình tham gia của các bạn sinh viên. Sinh viên trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật TP. Hồ Chí Minh có nhiều đóng góp lớn vào phong trào tình nguyện của sinh viên Thành phố mang tên Bác nói riêng và cả nước nói chung. Tiêu biểu là các chương trình, chiến dịch tình nguyện lớn như: Tiếp sức mùa thi, Mùa hè xanh, Xuân Tình nguyện... Các bạn sinh viên đã nỗ lực hết mình, không ngại khó ngại khổ chỉ mong sự đóng góp của mình có thể giúp đỡ được cho mọi người.

Ngoài những hoạt động tình nguyện, sinh viên trường ta còn là những con người hết sức tài năng trong nhiều lĩnh vực. Họ là những con người có đam mê, có hoài bão và dám sống hết mình với khát khao đó. Tiêu biểu là các câu lạc bộ tiếng Anh, Guitar hay sáo trúc,... Những sinh viên tài năng ấy đã nhiều lần đem về niềm tự hào cho ngôi trường này.

Những điều tưởng chừng như đơn giản, bình dị ấy đã làm cho con bé ngày nào vẫn mơ ước một lần trở thành sinh viên của ngôi trường này thêm tự hào, thêm lòng biết ơn đối với nơi đây. Để sau này mỗi lần nhắc đến, nó có thể tự tin nói với mọi người rằng:

“VINH DỰ, TỰ HÀO LÀ SINH VIÊN ĐẠI HỌC SƯ PHẠM KỸ THUẬT

THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH”

Họ và tên: NGUYỄN LÊ THÙY DIỄM

MSSV: 14950007

Khoa Ngoại Ngữ

*TS. Đỗ Mạnh Cường – Viện phó Viện Sư phạm Kỹ thuật
trao tặng giải nhất đến thí sinh Nguyễn Đức Anh (khóa 2011)*

*TS. Phan Long - Trưởng trung tâm Đào tạo Đại học, viện Sư phạm Kỹ thuật
trao giải nhì đến 2 thí sinh: Vũ Thị Cẩm Nhung, Nguyễn Thị Kim Yến.*

*TS. Trần Thanh Thường – phó Trưởng phòng Tuyển sinh – Công tác Sinh viên
trao giải khuyến khích và giải toàn đoàn đến:
Lê Nguyễn Quỳnh Như, Trịnh Quốc Thanh, Lê Ngô Cẩm Tú, tập thể Chi đoàn 139502B*

